

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1 9 3 0
JULIJ

Bledičnost

Bledica — Klorosa

Bledoličnost ima redno svoj izvor v slabi krvi. Podvrženi so jej otroci kakor tudi odrasli, najbolj pa trpi na tej bolezni ženski spol. Nerednost v krvi pa ne obstoji v tem, če ima kdo premalo ali preveč krvi ali ker je neurejen, t. j. nepravilen obtok krvi, ker je obtok krvi v tem slučaju prav tako pravilen, kakor pri najbolj zdravem človeku.

Vzrok bledoličnosti tiči v tem, ker krvna telesa niso v onem razmerju, kakor bi morala biti, in to so ponajveč rdeča krvna telesa, ki vsebujejo železo in kj so poglavitna sestavina krvi. Samo ona kri, ki vsebuje dovolj železa v sebi, more hraniti in vzdrževati naše telo.

Bledoličnost se pojavlja največ pri onih ljudeh, ki se premalo gibljejo na svežem zraku, ki se nezadostno hranijo, preveč duševno ali telesno delajo, in pri vseh onih osebah, ki so prebolele kakršnokoli bolezen, kot tifus, pljučnico, vnetje zarezbernice, influenco, hripo itd.

Bledoličnost pa nastane tudi vsled obolenja krvi same in je mogoče, da je oseba sama nagnjena h krvni bolezni že po svoji naravi.

Zopet pa opazujemo deklice, ki zelo redno žive, se dobro hranijo itd., a so kljub temu blede, brez slasti do jedi, se naglo utrudijo pri vsakem najmanjšem delu, tožijo čez želodec, srce itd.

Blede osebe so dostopne za vsako bolezen in kadar jih napade kaka bolezen, imajo proti njej zelo malo odporne sile.

Znanost je iznašla nasproti temu pojavu zanesljivo zdravilo in sicer tako, da se z njim krvi nadomesti izgubljeno železo umetnim potom.

Vprašanje je bilo samo, v kakšni obliki naj se jemlje železo. Tudi to vprašanje je rešeno. Kri se najlažje ojači, ako se železo razredči, da je želodec lahko sprejema in dovaja krvi.

Eden takih izdelkov, preizkušen od tisočev zdravnikov, bolnic, sanatorijev, izdelek, ki se rabi po celem svetu, ki ga morete dobiti v vseh lekarnah v polliterskih steklenicah, t. j. izdelek

Energina

redilno sredstvo za kri in živce.

Radi tega naj vsak, ki je malokrven, blede, slabih živcev, ki nima apetita (teka), ki ga često muči glavobol, nemirno spanje, takoj in brez odlašanja prične jemati »Energina«.

Zdravniki trdijo, da za okrepitev otrok zadošča trikrat na dan po eno malo žličko pred jedjo, za odrasle pa je treba trikrat na dan po eno veliko žlico pred jedjo.

Najugodnejši čas za okrep- ljenje krvi je pomlad in poletje

Energina se dobiva v lekarnah v polliterskih steklenicah po ceni 40 Din, ali pa naročite naravnost na naslov

Laboratorij „ALGA“ Sušak

3 velike steklenice »Energina« za 128 Din, 6 velikih steklenic »Energina« za 248 Din in 1 steklenica zastonj, 12 velikih steklenic »Energina« 492 Din in 2 steklenici zastonj.

Vsaki steklenici je priloženo točno navodilo.

Navodila v vseh jezikih.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

Cena listu:

Din 20— za posamezne
Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji šil. 3—
v Italiji lir 8—
v Češkoslovaški Kč 15—
v Franciji fr. 12—
v Ameriki dol. 0.50

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

St. 125. Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 3 letno jamstvo Din 49—
St. 105. Enaka, 19 cm visoka. Din 64,20
St. 106. Enaka, z radijskimi štev. in kazalci Din 76—
St. 120. Kovinasta ženska ura z dobrim kol.-s., namazana in regul. 31. gar. Din 44—
St. 121. Enaka z radij. štev. in kazalci Din 58—

— Cenik zastoj in franko. —
Lastna protokolirana tovarna ur v Sveti.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Proti alkoholu

je edino sredstvo »AVI-NAL«; izdelek berlinskega lekarnarja Francka, ki ga je zdravju neškodljivo; z njim morete odvaditi pijance, ne da bi sami kaj vedeli za to. Polno zahvalnic ozdravljenih. — Cena Din 220. Razpošilja

N. Dopovič, Beograd

Kolarčeva 7

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER, ADLER in KAYSER za dom, obrt in industrijo v vseh opremah.

Istotam švicarski pletilni stroj **DUBIED.**

Pouk v vazenju brezplačen. — Nizke cene. — Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo. Večletna garancija. Tudi na obrabo.

Koledar Apostolstva molitve za julij 1930.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: Odurnitev nevarnosti brezverskega radlja.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:

Misijoni v Oceaniji.

Mesečni zavetnik: Sv. Marija Magdalena (22.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češččenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1	Torek	Presv. Reš. Kri	Sveta ura	Ljublj. Trnovo	Zibika
2	Sreda	Obisk M. D.	Naše matere	Draga	Sladka gora
3	Četrtek	Heliodor š.	Neozdravljivo bolni	Selca	
4	Petek	Urh š.	Zadoščevanje presv. Srcu	Smlednik	Dramlje
5	Sobota	Ciril in Metod	Kat. cerkev v Jugoslaviji	Komenda	Kalobje
*6	Nedelja	4. pob. Izaija pr.	Apostolstvo molitve	Radomlje	Slivnica
7	Poned.	Vilibald š.	Katoliški radio	Št. Janž	Sv. Štefan
8	Torek	Elizabeta kr.	Dobra letina	Šempeter	Sv. Vid p. Gr.
9	Sreda	Veronika	Evhar. kongres v Zagrebu	Št. Peter Kras.	Žusem
10	Četrtek	Amalija d.	Duhovne vaje v Domu	Naklo	Nova Cerkev
11	Petek	Pij I. p.	Misij. kongr. v Ljubljani	Podraga	
12	Sobota	Mohor in Fortl.	Duhov. in redov. poklici	Žužemberk	Vojnik
13	Nedelja	5. pob. Marjeta	Pogosto sv. obhajlo	Čemšenik	Kapela boln.
14	Poned.	Bonaventura c. u. č.	Franciskani in kapucini	Vodice	
15	Torek	Henrik c.	Dijaki na počitnicah	Borovnica	Vitanje
16	Sreda	Karmel M. B.	Marijine družbe	Češnjice	
17	Četrtek	Aleš s.	Verske šole	Vranja peč	Dobrna
18	Petek	Kamil s.	Naši fantje pri vojakih	Dežel. bolnica	
19	Sobota	Vincenc P. s.	Lazaristi. Usmiljenke	Ljublj. Lazar.	Šmartin v R.
20	Nedelja	6. pob. Elija pr.	Zadeve naših škofov	Prečina	Črešnje
21	Poned.	Prakseda d.	Dobrodelnost pri nas	Koč. Plan.	Frankolovo
22	Torek	Marija M. (m. z.)	Zapeljani in padli	Sodražica	Št. Jošt
23	Sreda	Apolinar š. m.	Stradajoči. Brezposelni	Zlatopolje	Gornji grad
24	Četrtek	Kristina d.	Dostojnost po kopalščih	Lihent. Ljublj.	
25	Petek	Jakob ap.	Goreči laični apostoli	Ljublj. Sv. Jak.	Koprivna
26	Sobota	Ana	Verska vzgoja mladine	Šk. Loka Kap.	Ljubno
27	Nedelja	7. p. Pantaleon m.	Misijonski poklici	Voglje	Sv. Francišek
28	Poned.	Inocenc p.	Trpeča Rusija	Gora nad Idr.	Rosulje
29	Torek	Marta d.	Zaročenci	Trboje	Solčava
30	Sreda	Abdon, Senen m.	Priporočene zadeve	Kostanjevica	Rečica
31	Četrtek	Ignacij Lojol. s.	Družba Jezusova. Umrli	Idrija	Javorje

PROŠNJE.

J. K. P. se priporoča Mariji Pom., sv. Tereziji D. J., sv. Antonu in sv. Jožefu za uslišanje. — Z konca priporočata svojega bolnega otročička presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Tereziji Det. J. in sv. Stanislavu za ozdravljenje. (50 Din za mis.) — Mar. dr. iz Zg. P. se priporoča Mariji in sv. Pankraciju za duha zatajevanja, Sv. Duhu in sv. Mali Cvetki za razsvetljenje. — R. B. priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Tereziji vso družino, mir v dr., sv. Valentinu pa zdravje L. B.

ZAHVALE.

M. K. se zahvaljuje tisočkrat presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Mali Cvetki, † škofu Slomšku za srečno prestano operacijo in za zadobljeno zdravje. — J. L. P. se zahvaljuje vsled obljube presv. Srcu J. in Materi božji za zdravje. — V zahvalo Mariji Pom. za srečno prestalo operacijo, ter sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu za zdravje in pomoč v več težkih slučajih in nadaljnjo pomoč daruje

družina Petrovič 10 Din. — Iv. Trtnik se zahvaljuje božjemu Srcu J., Materi božji in sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo.

KARITAS.

»Bodite torej posnemalci Boga, kot njegovi ljubljeni otroci,« pravi sv. Pavel »in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vas ljubil in se je za vas kot žrtev daroval Bogu v prijeten vonj.« (Ef 5, 2.)

Ljubecen, v kateri hodimo za Gospodom, stori, da hodimo po poti popolnosti. Naša sreča zavisi v veliki meri od tega, kako se držimo postave o bratovski ljubezni:

»Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta. Zakaj ločen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; popolnik sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me obiskali; v ječi sem bil in ste prišli k meni... Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mat 25, 34—36.)

za vzorno in naobraženo duhovščino in ljubezen do duhovnikov je ostala njegova značilna poteza tudi v lavantinski škofiji! Sedem let vlada lavantinsko škofijo in že se poznajo brazde, ki jih je potegnil na njivi Slomškove škofije. Spretno in požrtvovalno je izvedel potrebne preosnove v »Dijaškem semenišču« ter dvignil veselje za duhovniške poklice, tako da šteje danes zavod še enkrat toliko gojencev ko ob njegovem prihodu. Ne samo število duhovniških poklicev mu je pri srcu, še bolj si želi naobraženega in pobožnega duhovništva, zato je takoj ob svojem nastopu raztegnil bogoslovni študij na pet let, zato vsako leto pošilja nadarjene bogoslovce na višje bogoslovne študije v Rim, Lyon, Pariz in Innsbruck; zato je v spomin 700 letnice lavant. škofije uvedel veliko akcijo za novo bogoslovnico. Misel novega bogoslovne doma se je čudovito oprijela Lavanticev, ki ljubijo svojega škofa in svoje duhovnike; prišel bo dan, ko bo lavantinska škofija imela novo semenišče, ki bo ustrezalo zdravstvenim in učnim zahtevam!

Mladina je bila visokemu jubilanu že kot katehetu, profesorju in ravnatelju »Alojzišča« pri srcu, a kot škof je ostal mladino ljub v najlepšem pomenu besede. S finim čutom si je osvojil srca slovenske mladine, izobražene in preproste, ko je sledeč velikemu Slomšku iz ljubezni do

cerkvene edinosti obnovil in dvignil v lavant. škofiji bratovščino sv. Cirila in Metoda. Kako je odslej rastlo v izobraženih krogih pa tudi med ljudstvom spoznavanje Vzhoda in versko ločenih bratov! S širjenjem bratovščine sv. Cirila in Metoda je pa obenem sprožil najboljšo vzpodbudo za notranjo versko obnovo vseh onih, ki imajo zmisel za zблиžanje vzhodne in zapadne cerkve. — Brez zgledega katoliškega krščanstva verskega zблиžanja ne bo!

Ali bo doživel visoki zlatomašnik tudi proglašenje škofa Slomška, očeta bratovščine sv. Cirila in Metoda, za blaženega? Molite, bratje in sestre, da se to čimprej uresniči! Toda zgodovina ne bo vprašala, ali je doživel to proglašenje, pač pa, kdo je storil uvodne korake za beatifikacijo!

Naj omenim še izredno pobudo, s katero je pospeševal jubilent ljudske misijone v letih 1923 do 1928, da zaceli rane, vsekane krščanskemu življenju Lavantincev med vojsko.

Petdeset let v svetišču Gospodovem, v službi Najvišjega je gotovo izredna milost za duhovnika-zlatomašnika, pa tudi za vernike, ki jih je zlatomašnik vodil pol stoletja zveličanju nasproti. Združimo letos svoje molitve, pa prosimo dobra nebesa, da ohranijo slavljencu še mnogo let vso svežost in čilost duha v blagor Cerkvi in domovini!

Marijinim družbam lavantinske škofije.

Dne 27. julija 1930, 7. pobinkočno nedeljo, obhaja prevzvišeni gospod knezoškof dr. Andrej Karlin svojo zlato sveto mašo.

Vse svoje življenje je deloval za slovensko ljudstvo in se posebno živo zanimal za našo mladino. Zato je vprav mladina poklicana, da posebno proslavi veliki dan svojega buditelja. V prvi vrsti naj to stori elita mladinske cerkvene organizacije, to so Marijine družbe. Ker ni skoraj župnije, kjer bi se ne zbirala naša mladina pod Marijino zastavo, se naroči vsem Marijinim družbam lavantinske škofije, naj v dokaz svoje iskrene hvaležnosti do prevzvišenega gospoda knezoškofa store sledeče:

Na dan 27. julija bodi v vsaki župniji slovesno skupno sv. obhajilo za blagor prevzvišenega. Po možnosti naj se ta dogodek proslavi tudi zunaj cerkve s slovesnim shodom ali s primerno akademijo. Spominjajte se ljubljenega vladike tudi ves mesec julij in avgust pri sv. maši, v molitvah in z izvrševanjem drugih dobrih del, da ga dobri Bog ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

To bodi duhovni dar Marijinih otrok častitljivemu jubilanu za njegovo zlato mašo.

Škofijsko vodstvo Marijinih družb za lavantinsko škofijo.

Delo za cerkveno zedinjenje.

Opat dr. Avguštin Kostelec, O. Cist.

Pri zadnji večerji je Gospod Jezus molil za cerkveno edinstvo: »Da bodo vsi eno kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi.« To je njegova zadnja želja, njegova oporoka. Kako mora torej boleti njegovo božje Srce nesrečni razkol, ki po besedah sv. Ireneja trga skrivnostno telo Kristusovo! Krščanski narodi razcepljeni, brezverstvo pa enotno v boju zoper Kristusa! Ljubezen do Jezusa, ljubezen do Cerkve, ljubezen do ločenih bratov nas priganja k delu za cerkveno zedinjenje!

Katoliški Cerkvi je bilo delo za cerkveno zedinjenje vedno glavna skrb. S posebno apostolsko gorečnostjo pa so se za to sv. delo zavzemali veliki papeži naše dobe, najbolj sedanji sv. Oče Pij XI. Papež Benedikt XV. je bil ustanovil posebno Vzhodno kongregacijo in Vzhodni zavod, sedanji sv. Oče pa Ruski zavod in Komisija za Rusijo. V apostolskih pismih in okrožnicah kliče in vabi Pij XI. vse vernike na delo za cerkveno edinstvo. Ob času strašne lakote na Ruskem in sedaj ob groznem preganjanju krščanstva se je tako lepo pokazala papeževa očetovska ljubezen do ruskega naroda.

Klic in zgled sv. Očeta je zbudil med katoliškimi narodi novo gibanje za cerkveno edinstvo. Ali se ne bomo tudi Slovenci odzvali klicu sv. Očeta? Saj je Previdnost božja za to veliko in sveto delo izbrala posebno slovanske narode!

Že po naravni zemljepisni legi smo kot nekak most med vzhodnimi in zapadnimi narodi. Naše narodno sorodstvo z vzhodnimi narodi, posebno z Rusi, nam je kot naravna zapoved ljubezni, da skušamo privedi svoje brate nazaj k materi sv. katoliški Cerkvi. Vabi nas k temu svetemu delu tudi spomin naših sv. apostolov Cirila in Metoda. Z vzhoda sta prišla in se žrtvovala za nas. Hvaležnost zahteva, da tudi mi kaj žrtvujemo, da vsaj molimo za zmago krščanstva na vzhodu.

Naš častivredni škof Anton Martin Slomšek se je te naloge zavedal, pa je zavest te dolžnosti budil med Slovenci z bratovščino sv. Cirila in Metoda pod varstvom prebl. Devica Marije. Iz te bratovščine se je leta 1909. razvilo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki ima svoj sedež na Velehradu.

Pričakovali bi, da se bodo zavedni slovenski katoličani z vso vnemo pridru-

žili temu apostolstvu. Razmere pa so bile — žal — večkrat zelo neugodne. Tem bolj moramo občudovati vztrajno in požrtvovalno delo, ki ga vrši vodstvo Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Kljub vsem težavam in neuspehom je širilo idejo cerkvene edinstvi. Srečna je bila zlasti misel, da se je ustanovilo glasilo »Kraljestvo božje«.

Kakšne uspehe smemo pričakovati od tega prizadevanja?

V Rusiji je cerkev zasužnjena, versko in cerkveno življenje zamorjeno. Dostop tja nemogoč. Previdnost božja pa bo izbrala čas, — morda ni več daleč — ko bo zopet mogoče apostolom cerkvene edinstvi k ločenim bratom. Za ta čas pa moramo biti pripravljeni! Čim večje je sedaj tlačenje verskega življenja v Rusiji, tem večje hrepenenje po veri in po verskem življenju se bo zbudilo med ljudstvom, ko preneha kruto preganjanje in se vrne zopet prostost vesti. Ljudstvo bo sprejemljivo za vero bolj kot kedaj poprej ter se bo oklenilo prvega oznanjevalca. Skrbimo, da nas ne bodo prehiteli oznanjevalci zmot! Pripravljajmo se za veliki čas, za veliko delo med ruskim narodom!

Mi sami, naš narod pa tudi ne bo ostal brez uspeha in koristi pri tej prevažni karitativni akciji. Delo za apostolstvo sv. Cirila in Metoda bo med slovenskim ljudstvom poživilo vero in sveto, veselo zavest, da smo katoliški kristjani, sinovi sv. katoliške Cerkve. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda bo med našim ljudstvom »Katoliška akcija« v najlepšem pomenu!

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pa goji tudi pravo narodno zavest, jo ožarja z lučjo svete vere, blaži s pravo krščansko ljubeznijo. Kakor moramo ostati zavedni katoličani, tako moramo ostati tudi zavedni Slovenci, da bomo mogli prav vršiti svojo nalogo ljubezni do ločenih bratov!

Kako naj delamo v duhu apostolstva sv. Cirila in Metoda? Z molitvijo in cerkvenim bogoslužjem, s češčenjem Marijinim in — z gmotnimi prispevki.

K molitvi za cerkveno edinstvo nas navaja ACM. Udje apostolstva izmolijo vsak dan en očenaš in eno češčenomarijo s pristavkom: Sv. Devica Marija, prosí za nas; sv. Ciril in Metod, prosita za nas! Lep zgled nam daje sv. Oče, ki

vsak dan v najsvetejšem trenutku sv. maše, med povzdigovanjem, moli za Rusijo.

Versko življenje katoličanov skuša ACM poživiti zlasti s sveto liturgijo, s cerkvenim bogoslužjem, zato podpira liturgično gibanje. Saj prihaja iz sv. liturgije obilna milost in moč! Po daritvi sv. maše in po sv. obhajilu smo vsi eno, kakor smo bili pred razkolom. Po sv. liturgiji sta sv. Ciril in Metod pridobila slovanske narode za sv. vero, zato sta tudi prevedla obredne molitve na slovanski jezik.

Posebno goji apostolstvo češčenje sv. Rešnjega Telesa in pogostno sveto obhajilo. Po sv. obhajilu se kristjani najpopolneje združujejo s Kristusom. Apostolstvo priporoča svojim udom, da bi darovali sv. obhajilo za ločene brate. Vodstvo je sestavilo tudi poseben »Apostolski molitvenik«, ki vsebuje dve uri molitve za ločene brate.

Češčenje Matere božje! Apostolstvo je pod zavetjem prebl. Device Marije! Njo časte vsi, ki verujejo v Jezusa, Sina božjega. Zato je Marija ljubezniva, materinska vez, ki družni Vzhod in Zahod. Marijini družbi bi bila posebno primerna naloga: pod zavetjem svoje božje Matere delati za zedinjenje, zato za širjenje apostolstva sv. Cirila in Metoda!

Apostolstvo zbira gmožne prispevke za svoje veliko delo. Članarina znaša mesečno 50 para, letno torej 6 Din. Milodari so neobhodno potrebni, da bo moglo apostolstvo vzgojiti apostolov edinstva in jih pripraviti za neizmerno polje, ki že zori na Vzhodu.

Jasno je, da je delo za cerkveno zedinjenje posebno sveto in bogoljubno! Narava in milost nas kličeta na to delo! Vabi nas sv. Oče! Odzovimo se! To je naša katoliška naloga v sv. Cerkvi!

Katoliška akcija.

Apostoli krščanske edinosti.

Alojzij Košmerlj.

Ko se je božji Zveličar poslavljajal od svojih apostolov, jim je zaprosil zlasti, da bi bili edini v veri in ljubezni. Tako milo doni k nebesom njegova velikoduševniška molitev: »Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal, da bodo eno kakor midva... A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v me verovali, da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal.« (Jan 17; 11, 20, 21.)

Gotovo je v tisti uri zrla Jezusovo oko v daljno bodočnost in srce mu je krvavelo, ko je videl, kako bodo krivi učitelji in razkolniki trgali in razdvajali njegovo čredo. Zato je njegova prošnja za edinost tako goreča, zato jo gotovo noč in dan ponavlja v tihih tabernakljih naših oltarjih.

Nihče se ni v Gospodove misli in želje bolj poglobil kot njegova mati Marija. Kar čuti Jezus, to čuti Marija, tako živo, tako iskreno, kot more čutiti le največja in najboljša vseh mater. Za Jezusom cerkveni razkol najbolj boli Marijo, za Sinom — velikim duhovnikom moli Marija dan in noč svojo materinsko molitev za edinost med Kristusovimi učenci. Po vsej pravici

se imenuje Marija: Mati krščanske edinosti.

S ponosom se imenujemo Kristusove brate in Marijine otroke. Bodimo tudi polni Jezusovih in Marijinih misli glede krščanske edinosti. Prav slovenski kongreganisti moramo biti v prvih vrstah apostolov za krščansko edinost.

Kako pa naj izvajamo ta veliki apostolat? Izvajajmo ga z molitvijo, z delom in žrtvijo.

a) Molimo za zedinjenje! Razkol med nami in ločenimi krstjani je bolj v srcih nego v glavi. Za zedinjenje vzhodnih kristjanov z materjo katoliško Cerkvijo je potrebna čudežna pomoč božje milosti. Molimo za to milost z Jezusom in Marijo. Saj v Marijinih kongregacijah radi in veliko molimo. Ali ne bi bilo lepo, če bi pri vsaki uri molitve, pri vsakem shodu, pri vsakem sv. obhajilu, po sveti maši, pri svojih vsakdanjih molitvah molili tudi za krščansko edinost! Vsak dan naj se dvigne iz naših duš vsaj Očenaš in Zdrava Marija k večnemu Očetu, da bi skoraj prišla ura, ko bomo vsi eno. Saj smo si tako blizu. Vsi verujemo v istega Boga, vsi ljubimo Kristusa in Marijo Devico. Bratje in sestre!

Bodimo goreči apostoli molitve za skorajšnje zedinjenje vseh ločenih kristjanov.

b) Z molitvijo združujmo tudi praktično delo. Najbolj uspešno delo za zedinjenje bo naše lastno krepostnoverno življenje. Naj bo v tem nov nagib, da se bolj in bolj spolnujemo, da bomo res dobri, res Marijini, res Kristusovi. V lepi molitvi, potrjeni od papeža XV. prosimo: »O Gospod, obvaruj nas vsake napake, ki bi mogla vzhodne kristjane od nas oddaljovati.« Kako pomembna je ta prošnja. Apostolstvo lepega zgleda bo najlepše praktično delo za kršč. edinost, najuspešnejše povabilo ločenim bratom k vrnitvi.

Seveda bomo delali za zedinjenje še drugače. Prav primerno bo, ako v mesecu juliju v družbi proslavite god svetih slovanskih apostolov Cirila in Metoda. Gotovo spada sveta brata med največje zastopnike in branilce cerkvene edinosti. Ob spominu na njuno veliko delo v korist vesoljne Cerkve bomo poživljali v sebi misijonsko vnemo pri delu za cerkveno edinost. Češčenje svetih apostolov bo obenem s češčenjem Matere božje tudi najbližji most med nami in ločenim Vzhodom.

Pozabili tudi ne bomo na zbiranje misijonskih darov v namene sv. Cirila in Metoda. Čeprav z veliko vnemo zbirate za poganske misijone, vem, da ravno v vrstah dobrih kongreganistov ne bo manjkalo apostolov, ki se bodo žrtvovali tudi za Apostolstvo. Zbiranje za poganske misijone bomo nadaljevali, zbiranja za apostolstvo sv. Cirila in Metoda pa tudi ne bomo opustili. Vem, kako gre včasih z obojim težko, a ljubezen gre preko vseh ovir in dobra volja, podpirana od božje milosti doseže vse. Tudi smo Slovenci res majhen narod, majhno je naše premoženje. Vendar tudi od tega malega radi dajmo v svete, katoliške namene. Naši darovi za misijonsko delo bodo kot dar uboge vdove Kristusu posebno všeč, ž njimi bo šel v misijone poseben blagoslov.

Gorečnost dobrih kongreganistov bo našla še druga pota za apostolsko delo zedinjenja. Eno pa naj v svarilo povem: Ne pojdemo v delu za zedinje-

nje predaleč! So med nami ljudje, ki bi bili pripravljene odkrhniti lastno versko prepričanje, da bi se tembolj približali ločenim kristjanom. In kolikokrat se ponavljajo slučaj, da se katoliška dekleta poročajo s pravoslavnimi ženini ter žrtvujejo svojo vero za ceno zakonske zveze. To pač ni apostolska ljubezen, marveč grešna zmeta in obsodbe vredna lahkomišljenost. Dobri Bog in Devica Marija nas obvaruj pred takim ravnanjem! To ni delo za zedinjenje, to je pot v pogubo!

c) Še tretjo stvar naj povem apostolom krščanske edinosti: Za zedinjenje je treba tudi žrtev! Razkol se ni rodil iz verskih razlik, začel ga je človeški napuh in sovraštvo. Zato je najbolj gotova pot k zedinjenju iskrena, nesebična, katoliška ljubezen. »Višek ljubezni pa je zatajevanje in žrtvovanje samega sebe. V mnogih evropskih deželah, posebno v Franciji žive med svetom in v samostanih izbrane duše, ki vsak dan obnavljajo pred Bogom veliko-dušno daritev svojega življenja za sveto zedinjenje. Svetu neznane deviške duše so z Bogom sklenile vzvišeno pogodbo: »Gospod, sprejmi daritev našega življenja, a vrni nam naše nad vse ljubljene brate z Vzhoda.« V odličnih družinah, v samostanih, v bolnišnicah in sirotišnicah se ponavlja ta velikodušna žrtev življenja; plemenite deviške duše trpijo in umirajo kot žrtve miru za Kristusovo Cerkev in za sveto edinost.« — Te prelepe besede je govoril papežev legat na velehradskem kongresu leta 1924.

Kongreganisti! Bratje in sestre, ki ste blage volje in plemenitega srca! Ali bi ne bilo kaj podobnega tudi med nami mogoče? Blagoslovljeni, ki se žrtvujejo v ljubezni za edinost Kristusove črede. »Veselitate se, ker so vaša imena zapisana v nebesih.«

Binkošti so, ko pišem te vrste. Naj veliki Bog Sveti Duh napolni naša srca z ognjem svoje ljubezni! Naj obudi med nami apostolov cerkvene edinosti, novih Cirilov in Metodov, pripravljenih moliti in delati in žrtvovati za to, da bo en hlev in en pastir! Naj Sveti Duh, ki vse oživlja, razsvetljuje in združuje, blagoslovi vse naše apostolsko delo! Pa tudi srca ločenih bra-

tov naj nagne, da se vrnejo v skupno očetovo hišo, ki že tisoč let tako željno po njih hrepeni!

Sklepam z besedami papeževega legata, ki je svoj gori omenjeni govor takole končal: »Naj bi se vsi narodi z Vzhoda,

zlasti pa slavni rod Slovanov, združili v nekdanji edinosti, v eni veri in molitvi, v enem upanju in ljubezni, pri enem oltarju in enem Kristusu.«

Apostoli krščanske edinsti — na plan!

Blažena Hosana Kotorska.

Dr. Fr. Jerè.

V Kotoru pod Črno goro, enem izmed najlepših krajev naše države, se bodo začetkom julija vršile velike slovesnosti na čast blaženi Hosani, devici tretjega reda sv. Dominika. Obhajale se bodo v spomin in zahvalo, da je sv. Oče Pij XI. dne 20. decembra 1927 proglasil našo rojakinjo Hosano za blaženo in da je »Zbor svetega obreda« dne 19. junija 1929 dovolil njej na čast opravljati duhovske molitve in sveto mašo po vseh škofijah naše kraljevine. Tako bomo odslej tudi mi javno častili blaženo Hosano, in sicer na dan 28. aprila.

Teh slovesnosti se bo udeležil kot odposlanec sv. očeta, naš apostolski nuncij nadškof Pellegrinetti, dalje zagrebški nadškof dr. Ante Bauer, vrhovni predstojnik dominikanskega reda, večje zastopstvo naših škofov ter zastopniki cerkvenih in državnih oblasti. Iz Črne gore bo prišlo mnogo ljudstva in iz vseh krajev naše domovine se je priglasilo veliko romarjev. Ker je Marijina cerkev, v kateri počiva telo bl. Hosane, premajhna, se bodo slovesnosti vršile v stolnici sv. Trifona. Dne 26. junija bodo njeno telo, ki je še zdaj nestrohnelo in gibljivo, deli v novo rakev, ki jo je s podobami okrasil nadarjeni umetnik Anton Auguštinčič, najboljši učenec velikega Meštroviča.

Od tega dne se bo v Marijini cerkvi opravljala devetdnevna na čast novi blaženi. Popoldne tretjega julija pa bodo njeno telo prenesli v stolnico. Tu se bodo v petek, soboto in nedeljo obhajale slovesne škofovske maše. Prvi dan bo izvršil sveto opravilo domači škof, triinosemdesetletni Franc Uccellini-Tice, ki si je veliko prizadeval, da je bila Hosana proglašena za blaženo; drugi dan bo maševal splitski škof Bonefačič v staroslovenskem jeziku, tretji dan pa papežev odposlanec nadškof Pellegrinetti.

»Bogoljub« je že leta 1928. objavil v 8. številki obširnejše življenje blažene Hosane. Povzamemo samo nekatere podatke. Leta 1493. je bila v vasi Kumanu blizu

Podgorice v Črni gori rojena v siromašni, pobožni pravoslavni družini — Kosić — hčerka, ki so ji pri sv. krstu dali ime Katarina. Že v nežni mladosti je morala pasti očetove ovce po domačih planinah. Tu je njena preprosta, ponižna in pobožna duša uživala lepoto božjega stvarstva. Z vsem srcem je vzljubila Boga, ki je vse to ustvaril, in je hrepenela po tem, da bi ga še bolj spoznala. Prosila je starše, naj jo pušče v mesto, da bi še bolj spoznala Jezusa. In res jo je mati spremila v bližnji Kotor, kjer jo je oddala v službo k ugledni katoliški družini. S skromnim vedenjem, vestnostjo in pobožnostjo se je takoj prikupila vsej družini. Ko je bila dovolj poučena, je prestopila v katoliško Cerkev. Pri prvi spovedi je imela prikazen. Videla je Križanega, pokritega z ranami od nog do glave. To jo je močno pretreslo. Sklenila je, da se popolnoma posveti njemu, ki je zaradi nas sprejel toliko ran. In ko je na veliki petek slišala, kako so Jezusa ujeli, zvezali in po obsodbi vrgli v ječo, je sklenila, iz ljubezni do njega postati njegova jetnica: dati se zazidati v malo celico.

Katarina je imela komaj 21 let, ko je l. 1514. stopila pred kotorskega škofa s prošnjo, naj ji dovoli, da bi se popolnoma ločila od sveta. Škof je njeno namero odobril. Sprejela je obleko tretjerednice svetega Dominika in dobila ime Hosana. Tu je preživela vse nadaljnje življenje. Bilo pa je to življenje silno strogo. Pod redovno obleko je nosila raševino, se hudo bičala, mnogo se postila in veliko bdela. Hudobni duh jo je silno napadal, a ponižna redovnica ga je z znamenjem sv. križa vselej pregnala ter uživala obilo božje tolažbe.

Glas o njeni svetosti se je razširil po Kotoru in vsej okolici. Polagoma je več pobožnih žená in deklet prosilo, da so postale učenke preproste redovnice.

Tako je preživela v tesni celici 51 let. Le skozi zamreženo okno je občevala s svojimi redovnimi sestrami in ljudmi, ki so zaupno prihajali v raznih zadevah po svet

in priprošnja. Končno je zbolela. Bolézen, ki je trajala dva meseca, je prenašala z največjo potrpežljivostjo. Pokrepčana z zakramenti za umirajoče je umrla, ko je imela oči uprte v nebo in je izgovarjala presv. ime Jezusovo. To se je zgodilo dne 27. aprila l. 1565. Ko je umrla, so odkrili na njenem telesu strašno rano, o kateri ni nihče slutil, ker ni o njej nikdar tožila. Njeno deviško telo je Bog poveličal, obdal s čudovitim sijajem in navdal s prijetnim vonjem. Ljudstvo se kar ni moglo ločiti od nje. Šele peti dan so jo mogli pokopati.

Sloves o njeni izredni svetosti se je po njeni smrti vedno bolj širil, ker so ljudje v svojih stiskah hodili k njenemu grobu z velikim zaupanjem in srčno hvaležnostjo zaradi prejetih dobrot. Zatekali so se k njej v zasebnih, pa tudi v javnih nadlogah. Izbrali so jo za svojo deželno zavetnico in jo častili kot narodno svetnico.

Ganljiva je bila njena ljubezen do domovine in do rojakov. Njeni življenjepisci poudarjajo, kako so domačini prihajali do njene celice in jih je svetnica ljubeznivo sprejemala. Svetovala jim je, jih tolažila in poučevala, kako naj svoje življenje urede po božji volji, da bodo srečni tu in v večnosti.

V njenem času je večji del njenih rojakov ječal pod turškim jarmom. Svetnici so se rojaki smilili, zato je često molila: »Usmili se, Gospod, krščanskega ljudstva. Zamenjaj mu turški jarem s kako drugo kaznijo, če jo zasluži. Rada bi bila dala življenje za njih rešitev.« Svoja velika pokorila je darovala, da bi izprosila rešitev svojih rojakov izpod turškega jarma.

Ko je vzljubila Kotor kot svojo drugo domovino, se je močno trudila, da bi po-

magala dragemu mestu. Neko zimo je deževalo cele štiri mesece. Grozila je huda poplava. V tej stiski se meščani obrnejo do božje služabnice za pomoč. Goreče je prosila Boga za drage someščane. In res, hipoma potegne severni veter, nebo se zvedri, vođa upade, in mesto je bilo rešeno.

Z molitvijo in postom je odvrnila od mesta kugo, ki je tri leta, posebno pa leta 1526. divjala po sosednih krajih.

Njena pomoč se je pokazala zlasti tudi v turških napadih. Leta 1539. je Hajredin Barbarossa prišel pred Kotor z veliko mornarico in zahteval od mestnega poglavarja, da mu mesto izroči. Ta mu odgovori, da tega ne stori, ker so meščani odločeni braniti mesto. Odkod ta odločnost? Hosana, do katere so se bili obrnili, je po daljši molitvi rekla: »Ne bojte se! Temu človeku ni dovoljeno, da bi vam storil kaj žalega. Jutri boste temu priča.« Drugi dan je Hajredin napadel mesto, a je bil odbit. Nato je poskusil priti v mesto od raznih strani, toda vselej je bil odbit z velikimi izgubami. Končno je odnehal in poslal mestnemu poglavarju pismo, kjer mu čestita in ponuja prijateljstvo.

Naj to zadostuje. Naši južni bratje se vneto pripravljajo, da dostojno proslave veseli dogodek, da je njih zavetnica bila proglašena za blaženo. Prosimo še mi blaženo Hosano, ki je bila hči pravoslavnih staršev in potem katoliška redovnica ter je tako ljubila pravoslavne Črnogorce in katoliške Kotorce, naj bi nam obojim izprosila milost, da bi se vedno bolj spoznavali, vedno bolj cenili in ljubili ter končno kdaj zedinili v katoliški veri.

Kako je tam?

(P. Kazimir Zakrajšek, O. Fr. M.)

»Amerika je dežela zlatega teleta. Tu se suče mišljenje in življenje vseh samo okrog 'zlatega teleta' — dolarja. Vse za denar in samo za denar!« Tako se čuje nemalokrat.

Res jel Nikjer na svetu se »zlato tele« tako ne časti, kakor vprav v Združenih državah. Materijalizem, kakršnega srečavamo tam, je — skoraj bi rekel — norost.

Umevno. Saj državna statistika poroča, da je v Združenih državah nad polovico ljudi, to je 70 milijonov, popolnih brezvercev, poganov, ki niso krščeni in ki se za nobeno vero

ne zmenijo, razen za vero v dolar. Sicer velika večina teh milijonov v Boga veruje. Toda kakšen je Bog, kakšne dolžnosti imamo do njega, o tem si ne belijo glav. Nimajo časa. Ves čas jim vzame skrb za »zlato tele«.

Ta brezverski poganizem se je že tako razpasel in rodi že tako žalostne sadove, da so se vsi resni in trezni voditelji države začeli že bati za prihodnost države. Na vseh koncih procvita banditstvo najstrašnejše vrste, Zločini in hudobije se množe od leta do leta. Pokvarjenost sega vedno globlje v mase ljud-

stva. Resne ljudi je začelo skrbeti, kaj bo z mladino, zakaj žalostni sadovi brezverske šolske vzgoje po državnih šolah že dozorevajo.

V tem oziru je v Ameriki res precej na slabem. Toda, kar se v Združenih državah vrši v velikem obsegu, to se posnema po vseh manjših državah v manjši meri. Saj čujemo tudi pri nas v Jugoslaviji bridke tožbe naših voditeljev, kako se »zlatotele« obožuje.

Vendar pa ne smemo vsega, kar se v Združenih državah opazuje, v nič dejati.

Združene države so po svoji državni ustavi brez verstva. Po svoji notranji uredbi so pa verska in krščanska država, dasi interkonfesionalna, t. j., da nobena verska ločina ni državno podpirana. Protestantje sicer zahtevajo Ameriko zase, češ, da jih je po številu več kot je katoličanov.

Državna ustava sloni na temeljni točki popolne verske svobode. Kot versko svobodni ljudje si ameriški državljani smejo ustanavljati svoje verske občine, župnije, škofije, kakršne hočejo in kolikor hočejo in kjer hočejo. Zidati si smejo cerkve, verske šole, sirotišnice, bolnišnice, norišnice in slične zavode, kjer in kadar hočejo. Vlada se v to prav nič ne vmešava. Njena dolžnost je samo, da štiti to svobodo, da se ne sme nikomur kratiti.

Kljub temu je notranji ustroj države popolnoma verski.

Ze na vsakem kovanem denarju je vtisnjen napis: »In God we trust« — »V Boga zaupamo«. — Hudomašni nasprotniki sicer trdijo, da misli Američan pri tem »V TEGA boga verujemo«, namreč v dolar. Vendar je pa gotovo, da so imeli možje, ki so dali na dolar ta napis, najblažje namene in jih je k temu nagnila samo vernost.

Gospodov dan, nedelja, se praznuje veliko bolj strogo, kot po katoliških državah. Noben državni urad ne posluje. Postave glede praznovanja po trgovinah in privatnih pisarnah so stroge. Nikdar se ne zgodi, da bi bile n. pr. volitve na nedeljo, ali kaj sličnega.

Vsako leto, zadnji četrtek v novembru, se praznuje tako zvani »Zahvalni dan«. Za ta praznik izda predsednik, odnosno guvernerji posebne proklamacije na državljane, ki v njih opozarjajo na velike dobrote, katere je ljudstvo prejelo od Boga, hkrati pa pozivajo, naj gredo vsi državljani ta dan v cerkev in naj se tam zahvalijo Bogu za dobrote minulega leta.

Pri sejah vseh zbornic, naj bo to parlament Zveze, ali posameznih držav se vsekdar opravi molitev. Poseben duhovnik je nastavljen, ki izvrši pri otvoritvi vsake seje obredno molitev. Ze dolgo vrsto let ima n. pr. v za-

konodajni zbornici države Illinois to čast naš rojak, č. g. France Mažir.

Se več. Ameriko (Združene države) imenujemo lahko naravnost krščansko državo.

Praznik Rojstva Gospodovega je zapovedan državni praznik prve vrste. Morda se nikjer na svetu božič tako slovesno ne praznuje kot v Združenih državah. Tako globoko je že zašlo praznovanje rojstva Gospodovega v narod, da je potegnulo za seboj tudi brezverce in žide.

V nekaterih ameriških državah, zlasti, kjer so protestantje v večini, je tudi veliki petek državno zapovedan praznik.

Vse državne prisege se vrše s tem, da prisegavec položi svojo roko na evangelijsko knjigo. Druge prisege se vrše pri Bogu in z besedami »Tako mi Bog pomagaj!«

Država vero tudi sama močno pospešuje in želi, da bi vsi državljani bili verni. Vlada je prepričana, da bodo državljani tem boljši in tembolj značajni, čimbolj bodo po veri tudi živeli, in da bodo dosledno imeli tudi več zmisla za skupni blagor naroda.

Prav vsled tega je tudi vse versko premoženje davka prosto. Vse nepremičnine, ki se porabljajo izključno za verske namene, to so cerkve, šole, župnišča, samostani, dobrodelnih zavodi, mežnije itd. so oproščene davčnih obveznosti. Kadar pride kakšna stavba v last verske občine, je treba dati s prisego potrjeno izjavo, da se rabi v verske namene, in narediti prošnjo na davkarijo, da je vse davka prosto.

Po večini dobivajo verska poslopja tudi vso vodo brezplačno.

Kako blagohotno razlaga ameriška vlada to izjemno naredbo, kaže sledeči primer: V Chicago ima angleška (episkopalna) cerkev svoje svetišče vzdano v navadnem nebotičniku s 45 nadstropji. Prostori so z malimi izjemami dani v najem trgovskim tvrdkam za pisarne. Krasna cerkev ima seveda tudi nekaj prostorov za verske namene. Stavba se imenuje »tempel«. Radi te cerkve je ves nebotičnik prost davka, kar pomenja vsako leto več stotisoč dolarjev. Ko so nekateri ugovarjali taki razlagi davčne naredbe, se jim je odgovorilo: »Da! Res dela cerkev s tem poslojem velikanske dobičke, toda ne smete pozabiti, da si pripadniki te verske občine dobička ne razdele medse, temveč ga porabijo za verske in cerkvene namene. Ali ni to hvalevredno?«

Vse, kar se v državo uvaža v verske namene, pa naj bo tudi zlato ali najdražje umetnine (kelih, mašne obleke, marmornati oltarji in drugo), je carine prosto.

Glede zakonov je v veljavi državna postava, ki dovoljuje, da smejo pripadniki raznih veroizpovedi sklepati zakon veljavno pred duhovnikom dotične vere. Poročeni morajo dobiti od občine samo poročno dovoljenje, s tem pa lahko gredo k svojemu duhovniku, ki jih poroči po obredih svoje cerkve. Od duhovnika zahteva država samo, da po izvršeni poroki podpiše to dovoljenje in potrdi, da je poroka pravilno sklenjena.

Duhovniki vseh veroizpovedi imajo po železnicah, tudi zasebnih, polovično vožnjo. Isto olajšavo dajo lastniki železnic tudi vsem sestram in redovnim bratom in vsem, ki potujejo v verske namene.

Verski duh države se kaže tudi v tem, da najdete v vseh hotelih v vsaki sobi na mizi **S v e t o p i s m o**.

Vsi vojaški polki imajo svoje vojaške duhovnike. Še celo na vojaške vaje gre duhovnik z njimi, da jim opravlja ob nedeljah službo božjo.

V tej svobodi in vladni naklonjenosti pa imamo tudi razlog, da katoliška cerkev s svojo najpopolnejšo notranjo organizacijo tako krasno uspeva. Ni vezana na nobene spone kakih državnih zakonov.

Iz vsega je jasno, da uživa verstvo v vseh ozirih pravo in popolno svobodo.

Ker ni nikakih interkonfesionalnih zakonov, je tudi mogoče, da ima katol. Cerkev prosto pot, da si pridobiva konvertitov, kolikor jih more.

Lavantinski škof dr. Andrej Karlin — zlatomašnik

Tonče — božji otrok.

Andr. Orehek.

I.

Teta Reza je romala k Mariji Pomagaj. »Kako so dandanes ljudje lenobni postali! Živ krst ne hodi več peš na božjo pot. Rajna naša mati so šli dvakrat na Sv. Višarje, pa so dočakali osemdeset let. Zdaj pa le voz, železnica, avto. Kaj si bodo še izmislili!« Huda na moderni svet jo je dobra tetka, velika in suha, pa jedrnata, peš klepala iz moravske doline čez Mengeš in Cerklje mimo Kranja do prelepe brezjanske planote, kjer vlada Kraljica našega naroda.

Ko se je vrnila, so jo bratovi otroci obstopili v krogu, odprli na široko radovedne

oči in jih zapičili v tetino torbico. Vedeli so, da je znamenita ta torbica izvir mnogoštevilnih in raznovrstnih darov. Sesticam je razdelila dišečih cukrčkov in sladkih bonbončkov, za Tončka pa, ministranta, ki je že prejel prvo sv. obhajilo, je iz molitvenika potegnila prelepo podobico z napisom: Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas. Tonček bi se tudi bonbončkov ne bil branil, ali podobice je bil vse bolj vesel. Teta ga je odlikovala pred vsemi drugimi, nič več ni otrok za cukrčke in bonbončke!

»Kaj boš napravil z njo, Tonče? V mašne bukvice jo deni!« »Oho, da bi se obdržnila

Pfister.

Novomašnikom.

in raztrgal! Podobica je velika, bukvice majhne. Že vem, kaj bom napravil, ne povem pa nikomur.« Podobica je bila rdeča, obrobljena z belimi papirnatimi čipkami. Na Vrhpolju imajo oltar s tako podobo. Oltarček bom napravil. Ampak kje? Doma bi ga neumne sestrice razdrle, tudi videl bi ga vsakdo, to pa ne sme biti. Celo kosovo gnezdo smejo videti ene same oči. Že vem, kje ga bom postavil. Nihče ne bo vtikal vanj svoje radovednosti, nihče ga ne bo obgodrnjal, da ni lep. Na pašniku bom napravil oltarček in vsak dan bom maševal pri njem. Zakaj pa sem ministrant? Maševati znam kakor gospod Jožef na Vrhpolju. Stokrat in stokrat sem jih videl, kaj ne bi znal!

Tončkov pašnik je bil v Majcetovem bregu. Ob potu, ki pelje od Javornika poševno proti mlinu, je v strmi nabrežini izdolbel veliko jamo kakor nišo v oltarni globini, podprl krhko zemljo z lično izrezljanimi klinčki in oporami iz deščic, da se ne bi usipala na oltarček. Cvetlic je bilo na pašniku polno, saj so žolte potočnice ob Rači kar na glas vpile, naj jih pride natrgat polno naročje: Tukaj ne vemo, čemu rastemo, nihče se ne zmeni za nas, tam pa bomo častile presveto Srce, pridi in potrgaj nas! Klicale so za njim tudi druge rožice, vse bi bile rade slavile svojega Stvarnika, ali vseh Tonček ni mogel uslišati. Kam bi z njimi? Nanesel jih je v oltarno globino toliko, da je komaj našel prostora za sveto podobico. — Sveče? Na Vrhpolju jih gori okoli podobe Srca Jezusovega polno. Kako priti do njih? Mamica jih imajo mnogo. Pri vsakem pogrebu iz sorodstva dobijo po eno ali po dve, ampak zaklenjene so v skrinji. Ko bi jih prosil? Ne dali bi jih, da bi jih žgal na pašniku. Peklenšček, ki z isto naslado skuša in želi zapeljati mlado nedolžno jagnje kakor plešastega starca, mu vrže v misli na vrhpoljsko zakristijo. V plehnati zaboj nad omaro meče cerkvenik končke sveč. Ne bo se poznalo, če vzameš dva ali štiri. Jutri pojdeš malo poprej v cerkev, sam boš, nihče te ne bo videl. — Da bi kradel v cerkvi? Kako pravijo gospod Jožef? Cerkevno je ognjeno! Kradel ne bom, prosil bom.

»Gospod, ali bi smel vzeti štiri končke sveč tamle iz zabojčka?« »Čemu ti bodo? Še zažgal boš kaj.« »Ne bom zažgal, gospod. Na paši sem postavil cerkvico, lep oltarček imam, pa nobene sveče.« Gospod Jožef je bil pesniška natura. Prijel je Tončkovo glavico z obema rokama: »Če mi obljubiš, da ne boš razen svoje cerkvice ničesar zažgal, pa ti jih dam,

Beuronska umetnost.

Marijino darovanje.

kolikor jih hočeš.« »Tudi cerkvice ne bom zažgal. Bog varuj in Mamka božja! Kaj pa mislite, gospod?« Kateri milijonar na svetu je bil tisti dan srečnejši nego milijonar Vrbačev Tonček, ki je imel oba hlačna žepa natrpna svečnih končkov, da bo mogel razsvetliti svojo cerkvico?

Od tistega dne se je po Majcetovem bregu razlegalo latinsko liturgično petje. Odpevali so mu škrjančki, kosi in strnadi; črni murenčki so lezli iz svojih lukenj in so hoteli biti pri maši.

Nekega večera pa je pasel zelo dolgo. Na nebu so se prižigale prve lučke. Tončkova cerkvica bajno razsvetljena. Maša. Predglasje.

»Per omnia saecula saeculorum.«

»Amen,« mu odpoje znan, ali vendar neznan glas. Pastirček meni, da mu kdo nagaja.

»Dominus vobiscum.«

»Et cum spiritu tuo,« se odzove zopet. Mladega pevca spreleti strah. Morda je tako prepevanje greh? Ej, greh ne more biti. Vsak praznik pojejo v cerkvi tako.

»Sursum corda.«

»Habemus ad Dominum.« Tonček se ves zgane. Gotovo, Bog je poslal svojega angela... izza ovinka se prismeje vrhpoljski gospod Jožef: »Dobro poješ, fant. Nagovoril bom očeta, da te bodo dali v Ljubljano v šolo. Novo mašo boš pel na Vrhpolju. Srce Jezu-

Wilno.

Mati božja Ostrobranska.

sovo bomo okrasili, da bodo presenečeni nebeški angelci. Veš kaj, tako lep glas imaš, Tonček, zapojva še enkrat, ti naprej, jaz bom odpeval.« Pastirčka popade huda tesnoba. Da bi pel vpricho gospoda? In naprej? »Znam tudi odpevati, gospod. Prosim, pojte vi naprej.«

»Tonač, ali ne vidiš, kje so krave?« zahrešči onkraj brega raztrgani glas Gorjupove deklice Mice. Prišla je na studenec ob Rači po vodo in zagledala tuje krave na sočnati gospodarjevi paši. Gospoda od daleč in v mraku ni mogla videti.

»Joj, krave so ušle, domov moram gnati.« Naglo pogasi lučke v svoji cerkvi. »Lahko noč, gospod. Le recite, prosim, našemu očetu, naj me v šolo dajo, da bom gospod. Tako rad bi enkrat na Vrhpolju maševal.« Gospod Jožef mu zopet objame glavico; modre Tončkove oči so zrlle vanj kakor jasno nočno nebo nad njima: »Če boš rad molil, ljubi otrok, in če se boš pridno učil?«

»Ali bo kaj ali ne bo nič?« vrešči Gorjupova deklica pri studencu. »Ali si že pozabil, kako sem ti oni dan ušesa navila?«

Po razstanku sta imela Tonček in gospod vsak svoje misli. Pastirčku je šlo po glavi, kako prijetno bi bilo življenje, ko bi ne bilo na svetu Gorjupove Mice. Vrhpoljski beneficijata pa je globoko vzdihnil: Zakaj otroci ne ostanejo vedno ljubeznivi kakor vrtnica, sveži kakor dih pomladi, nedolžni kakor sanje angelov? Zakaj morajo priti pohujšljivci in zlo življenje, ki dušico, kakor je Tonček, izmalicijo, da ga čez deset let komaj spoznaš?

Gospod hiti skozi Babnikov gozd proti domu. V Moravčah zazvoni angelško češčenje. Ko odmoli, postoji in poslušaj. Mogočni glas velikega moravškega zvona se razliva po dolini kakor pesem o sveti ljubezni. »Le poj! Čez štirinajst let boš pozdravljal Vrbačevega novomašnika.« Ali če ne pojde v šolo? Srce se mu stisne. Ze dolgo je v tem kraju, najprej kaplan v Moravčah in zdaj skoraj samostojen dušni pastir na Vrhpolju. Koliko resnično dobrih fantov pozna? Do sedemnajstega leta se še nekaj držijo. Deluje domača in šolska vzgoja pa molitev in z nedolžnim življenjem združena posvečujoča milost. Pride ponočevanje, približa se gostilna s harmonikami, s slabo družbo in alkoholno strastjo. Molitev začno opuščati, zakramentov ne prejemajo s potrebno resnobo in vernostjo. Posvečujoča milost kopni, skopni in ugasne. Pride greh, morda greh na greh. Vest otrpne. Nove molitve ni in ne novih zakramentov, da bi jo oživili.

»Ali bo tudi s Tončkom tako? Če ne pojde v šolo, daj, ljubi Bog, da postane dober fant in se ne pokvari!« Ko pride na vrhpoljske njive in ga globoko pod njim pozdravi domača cerkev, pridriži korak, potegne iz žepa molek: »Za novomašnika Tončka...«

Pa dobri gospod Jožef se je hudo zmotil. Vrbačev Tonček ni nikoli nove maše pel in tudi pokvaril se ni. Kakor je vneti duhovnik navijal Vrbača, naj da fanta v šolo, ga ni pregovoril. »Tonček bo za menoj gospodar. Nosil bo moje ime, ko umrjem. Samo tega fanta imam, komu naj izročim na smrtni postelji?«

»Prepustite Bogu fanta in domačijo. Njega kliče pred oltar, na domačijo pošlje dobrega zeta.«

»Teško je iskati zeta očetu, ki ima lastnega fanta.«

»Zase ga hranite, Bogu ga ne privoščite.«

»Bog jih ima na milijone, jaz imam samo enega.«

»Ni v vsaki cvetlici medu, ni vsak deček za šolo in za Boga.«

»Ne morem se odtrgati od njega, gospod. Pustite mi edino veselje na zemlji. Vzemite

vse štiri deklice, če želite, fanta pa ne morem dati.«

Velika, skoraj nesebična očetovska ljubezen je vpila iz teh besed. Gospod ni silil dalje.

NAMARIJINIHPOTIH

Kakor za ogledalo.

7. Dogodek.

Janez Langerholz.

V našem življenju so dogodki, ki jih doživimo, pa gredo mimo nas v pozabo in sam živ krst se ne zmeni zanje. Pa so spet dogodki, ki se vtisnejo tako globoko v dušo, da je ni moči in je ni sile, ki bi jih mogla zabrisati. Iz dneva žive v dan, iz meseca v mesec, iz leta v leto.

Nekaj takega sem doživela še v svojih šolskih letih. Kje so že tista leta! A vendar vem še za dan, kdaj je bilo; še danes slišim besede, kakor bi bile izgovorjene šele včeraj.

Zemljepisje smo imeli. Gospodična učiteljica nam je govorila o raznih veroizpovedanjih v Evropi.

»Zapomnite si, dekleta,« jo še danes slišim, »Romani — sem spadajo n. pr. Francozi, Španci, Italijani — so po večini katoličani, Germani — sem spadajo Nemci, Danci, Švedi, Norvežani, Angleži — so po veliki večini protestanti; Slovani pa — sem spadajo Rusi, Poljaki, Čehi, Slovenci, Hrvati, Srbi in Bolgari — so pa po večini pravoslavne vere.«

Zazeblo me je v dno duše in predme je stopilo veliko vprašanje: Zakaj nismo Slovani tako srečni, da bi bili v večini katoličani? Zakaj?

Odgovoriti nisem znala.

In že je vstala v meni velika misel, pa žal samo misel, ki se ne da uresničiti: kar pohitela bi bila v Rusijo in pokleknila bi bila pred mogočnega carja — to je bilo še v tistih dneh, ko tam niso gospodarili boljševiki — pa bi ga poprosila: »O, veliki car, če res ljubiš svoje ljudstvo in če mu res želiš časnó in večno srečo, — ukaži da bodo tvoji držav-

ljani odslej vsi katoličani. Če boš to storil ti, bodo šli za teboj tudi drugi vladarji naših bratskih rodov, in kmalu bomo slišali po naših šolah besedo, da so vsi Slovani katoličani, verni in vneti za vse dobro.«

Mati božja Czestochonska.

Richard.

Molltev.

Danes priznam, da so bile moje takratne misli precej otročje. Mislila sem, da se pred vladarja pride tako lahko, kakor stopimo doma otroci pred svojega očeta. Domišljevala sem si, da se vera da spreminjati kar na povelje državnih gospodarjev. Ni me sram, da se izpovedujem svojih takratnih misli, saj celo o velikem apostolu sv. Pavlu beremo vsako leto: »Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, mislil kakor otrok, sodil kakor otrok.«

To pa še lahko pristavim, da sem tisti večer pri večerni molitvi prvič molila, da bi ljubi Bog razsvetlil vse naše brate po jeziku, da bi si postali bratje tudi po veri. In kar bridko mi je bilo pri srcu, ker nisem bila takoj uslišana. Ves svet bi bil govoril o meni: »Helena P. je s svojo molitvijo izprosila vsem Slovanom edinost v veri. Vsi Slovani so tudi katoličani!«

Nisem še imela pojma o stanovitni molitvi in otroška ponižnost mi je bila še precej tuja; po malem se je že oglašal domišljavi napuh. Moram pa priznati, da sem se prav ob tej molitvi učila stanovitosti. Zakaj od tistega dne je minilo malo večerov, da ne bi pristavila vsaj enega očenaša za edinost v veri in za spreobrnjenje krivovercev.

Ne vem, če so tako tudi druge moje tovarišice čutile. Ne vem, če so kaj molile v ta namen. Izpraševati si jih pa nisem upala.

A dočakala sem dan, ko nam je bilo priporočeno v cerkvi, da naj molimo za zedinjenje v veri z ločenimi brati, da naj za to zedinjenje po svojih močeh tudi delamo. Kaj sem tisto nedeljo čutila v svojem srcu, ko sem slišala, da se je ustanovilo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« pod zavetjem blažene Device Marije, tega ne morem popisati z nobeno besedo. Čutila sem pa eno: v svojih molitvah sem storila velik korak naprej.

Prišla sem do spoznanja, da je vera dragocen zaklad, ki ga brez božje milosti ni mogoče najti, in da Bog hoče tiste, ki so ta zaklad izgubili, pripeljati nazaj le po potu žrtev in trpljenja. Ali sem se zmotila?

Pa tudi od nas zahteva in bo zahteval še žrtev. Zato pa toliko časa odlaša s končnim zedinjenjem.

Prišli so dnevi svetovne vojne. V našo vas so pripeljali ruske ujetnike. Bali smo se jih. Slikali so nam jih kot divje,

Blažena Hozana Kotorska

strašne in sirove ljudi, nevarne nam vsem. Pa smo videli takoj: ti krotki, mirni ljudje nam ne morejo postati nevarni. Čakali smo nedelje. Ali bodo šli v cerkev? Kako se bodo vedli? Šli so. Občudovali smo njih pobožnost. Kdo ve, za kaj so molili, na kaj so mislili? Ali so se zavedali, da niso v pravoslavnih cerkvah? Ali so se zavedali, da je ta njih navzočnost v katoliški hiši božji gotovo tudi del priprave za skorajšnje zedinjenje? Kdo ve res, na kaj so ti ljudje mislili?

Čudovita in ljudem nerazumljiva so božja pota. Naj bi bila žrtev ujetništva res vsaj majhen pomoček, da se pospeši verska edinost!

Še bom napisala par besedi. Imeli smo lepo prireditvev. Njen namen je bil, — no, saj veste, kaj bi še pravila! — da bi se seznanili z verstvom vzhodnih bratov. Kako lepo je bilo slišati, da ti ljudje ljubijo in časte Marijo, Mater božjo in našo Mater! Videli smo prelepe Marijine slike, ki jih imajo tam na Vzhodu v veliki časti. O, gotovo bo tudi Marija pripomogla, da bo prišla tista tako zaželena ura...

Načrt: Prof. G. Porenta. Izd. Iv. Kregar, Ljubljana.

Kellih.

(Grški slog, jonski stebel in kapitel.)

Pri tej prireditvi sem tudi jaz prišla do kratke besede. Kar sem mogla storiti, sem storila.

Z vsem ognjem, kar ga premorem, z vso dušo in z vso iskrenostjo sem deklamovala v pozdrav sv. Očetu. Še sedaj mi zvene po ušesih besede:

Ljubeči Oče naš! Ti nas spominjaš Vzhoda,
Ti vabiš, kličeš nas: »Stopite pred Gospoda!
Molitve vaše ključ naj omehča nebesa,
naj pride skoro dan, naj dvigne se zavesa,
da ves slovanski rod se z brati v eno združi,
da ves slovanski rod Ti v eni veri služi!«
»Preljubi Oče naš! Poslušaj glase vdane:
S Teboj smo združeni v molitvi za Slovane.«
In Ti, mogočni Bog, poslušaj glas molitve,
da skoro pride dan, dan bratovske
združitve ...

Naj se res zgodi! V čast in slavo božjega imena, v rast in poveličanje sv. Cerkve! Dokler se pa to ne bo zgodilo, bodimo pripravljeni na vse. Tudi na žrtve, tudi na žrtve ...

Cvetka uspeha požene večinoma na dolgem stebelu razočaranj.

Najpreprostejši dar je dragocen, če ima za spremstvo toplo besedo dobrotljivega človeka.

Dobrotljiv človek deli darove tudi, če je njegova roka prazna.

Revščini manjka marsičesa, lakomnosti vsega.

Materam novomašnikov.

Ljubeznivo slovesnost si je zamislil francoski škof v mestu Marjèn (Maurienne), da počasti matere duhovnikov-novomašnikov. O priliki posvečenja jim podari srebrne svetinje v priznanje in zahvalo za njih duhovniško materinstvo. Ko je posvetil letošnje duhovske kandidate, se je po končanem obredu obrnil k ljudstvu in povabil matere vseh novomašnikov pred oltar. Skromno so se približale srečne matere. Plaho, a s solzami veselja v očeh so pokleknile pred škofa. Nato jim je škof v toplih besedah razložil lepoto in veličino svečeniškega materinstva. Nato je vsaki materi daroval srebrno svetinjo s podobo Device-

Matere; saj je Marija še prav posebno vzor materam duhovnikov, kajti bila je mati našemu prvemu in velikemu Duhovniku. Na drugi strani svetinje pa stoji napis: »Škof iz Maurienne materi novomašnika v globokem priznanju.«

Ko je bil škof koncem preteklega leta v Rimu pri sv. Očetu, mu je pokazal tako svetinjo in povedal, da z njo vsako leto odlikuje matere novomašnikov. Presenečen in ganjen je sv. Oče ponavljal: »Kako lepa misel, da počastimo matere duhovnikov in damo priznanje njihovim žrtvam!« Nato je škof prosil sv. Očeta, naj po tej svetinji blagoslovi vse

tiste, ki bodo še razdeljene. Dobil je dovoljenje, da sme vselej, kadarkoli bo delil te svetinje, pristaviti: »Z dovoljenjem papeževim vam jo podarjam.«

Dobro vemo, da pri tem odlikovanju duhovniških mater ne gre toliko za srebrno svetinjo, pač pa za to, da damo priznanje vzvi-

šenosti duhovniškega materinstva. Po svojem sinu novomašniku stopi tudi krščanska mati v tesnejšo zvezo s Kristusom, po Kristusu tudi z njegovo Materjo-Marijo. Kako srečna je torej vsaka krščanska mati, če postane njen sin duhovnik!

N · A · C · I · L · J · U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

XVI.

Marijana in Lucina sta zrastle iz deklic v dekleti. Prišli sta v najnevarnejšo dobo mladostnega razvoja, ko postaja srce bolj nemirno kot prej, ko se začno porajati v njem čustva, prej neznana, nedoločena, hrepeneča, ki jih človek pozneje boljše razume in jim pravi ljubezen.

Tisti čas je Elizabeta podvojila skrb za svoji hčeri; skoraj se zdi, da je bila ta njena skrb kar pretirana. Odkazala jima je sobo z okni na vrt; vrata, ki so vodila iz njenega hrama v spalnico deklic, so bila ponoči le priprta. Nikdar jima ni dovolila, da bi gledali z oken drugih sob na cesto, tako da sta ju teti spet pomilovali, rekoč: »Saj sta vendar že gospodični in ne več otroka! Saj vendar ništa za nuni!«

Dasi sta bili hčeri iz srca vdani materi, dasi sta vedeli, da je le pri materi doma prava ljubezen do njiju, ne pri tetah, so jima vendar te in take besede iz ust tet ugajale in mladi kakor sta bili, sta, če sta le mogli, smuknili skrivaj do okna, zlasti če matere ni bilo doma; radovednost ju je vlekla; zabava in želja po spremembi ju je tja vabila.

Če ju je zasačila včasí mati, ki je nena-doma stopila v sobo ali se nepričakovano vrnila, ju je prav krepko okregala in je še povečala svojo čuječnost; pa tudi hčerki sta povečali svojo prevádznost.

Ko pa je bilo pri oknu tako lepo: vedno menjajoče se pisano življenje!

»Kako lepo je pri oknu, pa nama mati tako brani!«

»Lej, Lucina, tista gospa gre spet mimo kot včera; in tisti gospod! Kako se drži na žvižgol!«

»Saj res, kako se drži na žvižgol!«

»Kako je prijetno! — Ampak kdaj bova sešli tisti obleki? Pojdiva!«

»E, bova že; bova pa zvečer malo dalj čuli.«

»Zvečer bova zaspani!«

»Bova pa malo molitev skrčili.«

»Lej, lej, spet gresta tista dva oficirja! Vsak dan gresta prav ob tem času mimo.«

»Čedna sta. Oni na desni strani je še bolj!«

»Kako je prijetno — pa sva kakor v kloštru zaprti. Mati pa hoče, da bi bili kakor ona. Saj vendar nisva nuni!«

»Saj res, saj nisva nuni! Saj sva še mladi! Ko je bila ona mlada, se je gotovo tudi rada veselila.«

»In skozi okno gledalal!«

In zasmeljali sta se in objeli.

»Lej, tista dva oficirja gresta spet nazaj!«

»Lej, sem gledata in smehljata se. Lej onega na desni strani!«

Da, dva mlada oficirja, ki sta bila prideljena nekemu višjemu častniku, ki je stanoval tam nekje blizu, sta tiste dni mnogo hodila mimo oken hišice v Via Rasella. Najprej sta oficirčka samo pogledovala po dekletih, nato se jima nasmehnila, potem pozdravila — prav tako deklici; najprej sta ju samo opazovali, potem nasmeh vrnili z nasmehom in pozdrav s pozdravom. Nato so sledile sempatja sladke in ljubeznive besede; za njimi drobna pisemca, ki jih je od oficirjev do deklet in od deklet do oficirjev prenašala strežnica, dobrodušna starica, v tem nič hudega slutega, kot so take dobrohotne starice.

Krištof, sam izkušen v takih in podobnih zadevah, je opozoril svojo ženo na čudno spremembo svojih hčera in tudi ona je opazila, kako stojita hčeri zadnje čase radi pred

ogledalom, si sestavljata lase v bujno frizuro in se lišpata, kako hitro iznajdeta izgovor, da gresta ven na cesto, na ulico. Ljubeznivo, toda ostro ju je posvarila. Hčeri sta seveda vse tajili, bili kujavi in užaljeni. Elizabeta je dala okna zapreti z zastori in, če je morala z doma, je zaklenila vrata v tiste sobe, ki so gledale na cesto.

Medtem pa je nosila stara strežnica pisma sem in tja.

Z eno besedo, prišlo je tako: Mlada oficirja, veseljaka brez višjih ciljev, sta naredila ta-le načrt: Ponoči, v temni noči bosta preplezala vrtni zid in prišla pod balkon, ki ni bil kaj prida visok. Dekličama bosta pomagala doiti z balkona, potem pa vsi preplezajo zid. In ko bodo na cesti, je vse dobro. Potem se prilično lepo skrivaj poročijo in ko bodo enkrat poročeni, bodo pač tudi starši morali privoliti in biti zadovoljni. Dan, oziroma noč in ura sta bili določeni. —

O kako sta bili Lucina in Marijana tisti dan poslušni in ljubeznivi do svoje materel! Že dolgo ne takol! Seveda sta bili vznemirjeni ves dan. In zvečer, ko sta opravili z materjo navadno molitev — še nikdar ni bila tako raztresena kot ta večer in tako dolga — sta šli v svojo sobo kot spat. V resnici sta pripravljali zadnje priprave za beg.

Srce jima je bilo, da se je skoraj slišalo. Zdaj je stopila Lucina k oknu, ga narahlo odprla in prišluhnila. »Nič, samo mraz,« je zašepetala. Marijana je oprezovala ob vratih v

materin hram. Pogledala je skozi luknjico ključavnice: »Tema! Spi.« —

Zaslišali sta, kako je podrsalo po zidu. »Zdaj gresta,« sta vzdihnila obe hkrati in zadrhteli. Spet drsanje; potem pritajeni koraki, ki se bližajo.

»V imenu božjem, kdo ste, kaj hočete!« je tedaj zadonelo v temo in oster pramen luči je šinil z Elizabetinega okna čez vrt. V njevovi svetlobi sta jo srčna in hrabra vojščaka odkurila.

Sestri sta se spogledali: »Kako ve,« in brž, kar tako smuknili v posteljo in — »spali« in čakali z burno utripajočim srcem, kdaj bo vstopila razsrjena mati.

Toda ona ni vstopila — samo njeni vzdihli in molitve so potrkale zdaj pa zdaj na vrata dekličje spalnice: »Moj Bog, ali sta te hudo razžalili? Ali sta te hudo? Zahvaljen, da si ju rešil!«

Drugi dan je bila Elizabeta bolna: nezavestna je ležala. Zdravnik je prišel: puščal je kri.

Krištof je zdaj jasno uvidel, kaj bi izgubili on in otroka, če bi umrla Elizabeta. Zadržal je sveto spoštovanje pred svojo ženo in kot sram ga je bilo pred njo, pred ležečo v nezavesti. Poklical je svoji hčeri, pokazal jima bolno mater in nekaj posebnega mu je bilo v očeh in v glasu, ko je rekel: »Glejta, vidve sta krivi! Take matere ne bosta na vsem svetu nikjer več našli! O kako sem jaz docela nevreden, da sem njen mož!«

IZŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Papež Pij XI. je podaril o priliki evharističnega kongresa cerkvi v Kartagini zlat kelih, ki bo trajen spomin na veliko evharistično slavlje in na 1500 letni jubilej smrti velikega cerkvenega učenika sv. Avguština. — 15. junija je bil povišan do časti oltarja kapucinski brat častivredni Konrad Parzham, ki je umrl 21. aprila 1894 pri Sv. Ani v Altöttingu na Bavarskem. S tem je izpolnjena iskrena želja katoliških Bavarcev in Avstrijcev. — V »Vatikanskem mestu« je že več mesecev do 1000 delavcev zaposlenih; postavljajo nov kolodvor, brezžično postajo, novo galerijo slik, stanovanjsko poslopje za uradnike cerkvene države, električno centralo, novo tovarno za mozaiške slike, poslopje za pošto in brzozav. Vse stavbe bodo dovršene komaj v dveh letih.

— »Kraljico vseh knjig« je nazval sveti Oče knjigo katekizma, ko je sprejel v avdienci rimske katehete. Ta knjiga obsega vse verske resnice in vsa pravstvena pravila, ki jih mora vsak kristjan znati in izvrševati. — V vatikanski delavnici mozaikov so izvršili krasno mozaiško sliko Marije Brezmadežne za cerkev brezmadežnega Spočetja v Washingtonu. Vredna je 25.000 dolarjev. — Sveti Oče Pij XI. je podaril stotisoč lir za sanatorij, v katerem se bodo zdravili jetični duhovniki in bogoslovci. Sanatorij bo zidan v južnih Tirolah. — O namenu umetnosti je med drugim spregovoril sveti Oče Pij XI., ko je bil prebran dekret glede dokazanih čudežev častivredne S. Lucije Filipinski. »Tudi umetnost ima namen vzgajati in ljudi izboljševati, kar se pa

ne more doseči, če bi kdo hotel umetnost od npravstvenosti odtrgati.« — V Kongregaciji obredov je bil prečitan dekret, ki ugotavlja resničnost čudeža, ki je potreben, da bo bl. kardinal Robert Bellarmin S. J. prištet svetnikom. — Svetniška zadeva, ki se tiče † papeža Pija X., dozoreva. Spisi, ki obravnavajo življenje in delovanje pokojnega papeža, obsegajo 2000 strani. S tem se je pričel tako zvani ožji proces za proglasitev blaženim. — Društvo za pospeševanje duhovskih poklicev v Rimu, ki je bilo ustanovljeno leta 1921., je imelo leta 1929. 140.000 lir dohodkov, leta 1921. pa samo 10 tisoč lir. S takimi sredstvi more društvo izdatno podpirati dijake, ki se nameravajo posvetiti službi Gospodovi. — Vsled konkordata je postal Vatikan tudi laštnik rimskih katakomb. Sveti Oče Pij XI. je poveril oskrbnitvo in varstvo Kallistovih katakomb don Boskovim salezijancem. Doslej so to službo izvrševali redovniki-trapisti. Nad katakombami je kakih 3000 hektarjev zemljišča. Tu bodo salezijanci ustanovili gospodarsko šolo za sirote. — »Blaženim«, oziroma »svetim« so bili prišteti: 8. junija blaženim častivredna Pavla Frassinetti, 15. junija častivredni kapucinski brat Konrad Parzham, 22. junija svetim blažena Katarina Thomas in blažena Lucija Filippini, 29. junija svetim blaženi severnoameriški mučenci (Janez Brebeuf in tov. iz dr. Jezusove), bl. kardinal Bellarmin dr. J. in bl. Teofil da Corte iz frančiškanskega reda.

»Sijajna, triumfalna slovesnost«, tako nazivajo listi srečno končani evharistični kongres v Kartagini. Četudi smo že v zadnji številki v splošnem opisali potek evharističnega slavlja, naj vendar-le omenimo še nekatere podrobnosti: Udeleženci hvalijo ljubezljivo obnašanje ondotnih mohamedancev. (Večina prebivalstva je namreč mohamedanske vere.) — Med udeleženci je bilo 11 kardinalov, 125 škofov, nadškofov in opatov; drugih duhovnikov pa do 5000. Kongresa se je udeležilo največ Francozov. Amerika je poslala okrog 1000 častilcev svete Evharistije; Avstralija je imela na shodu 50 odličnih zastopnikov. — Poleg velikanske sklepne procesije z Najsvejšim je napravila najgloblji in naravnost pretresljiv vtis evharistična pobožnost otrok: od teh jih je 5000 v parku Belvedere tvorilo krasen križ. Imeli so belo obleko prvoobhajancev, deloma pa so bili oblečeni kot nekdanji križarji. V središču tega velikanskega živega križa je bil postavljen oltar. K skupnemu svetemu obhajilu so pristopili vsi otroci, razen onih, ki so bili še premladi. K razvalinam v »Amfiteatru« se je razvrstilo do 8000 otrok;

zvečer se je pa zbrala tam še večja množica drugih vernikov s svečami v rokah. Tam so po pridigi vsi glasno molili in izpovedali vero, ki so zanjo nekoč tisoči in tisoči mučencev na istem prostoru kri prelili. — V sklepni procesiji se je poleg kardinalov, škofov in 5000 duhovnikov poklonilo božjemu Zveličarju in sveti Evharistiji do 30.000 vernikov. Številne množice drugovercev so pa z obudovanjem opazovale ganljivo svečanost. — Veliko se je v dneh evharističnega slavlja molilo zlasti za spreobrnjenje poganskega sveta.

Ogromno semenišče za katoliške bogoslovce bodo zidali v Upholland (škofija Liverpool) na Angleškem. Dne 6. maja so blagoslovili temeljni kamen. Navzoč je bil kardinal Bourne, štirje nadškofje, 16 škofov, 500 duhovnikov in zastopniki vseh katoliških organizacij na Angleškem. Vse stroške bodo pokrili s prostovoljnimi doneski angleških katoličanov.

Medicinska (zdravniška) znanost in Lurd. Se nedavno so na Francoskem kaj radi govorili, da sta med tremi zdravniki dva gotovo svobodomisleca. Časi so se pa močno izpremenili. One dni je visokošolec, zdravniški kandidat izbral kot svojo disertacijo (spis za dosego doktorskega naslova) vprašanje: »Zdravniško proučevanje o nekaterih čudežnih ozdravljenjih v Lurdu.« Razpravljal je o treh slučajih, ko so bolniki, ki so jih pristojni in ugledni specialisti označili kot neozdravljive, v Lurdu hipno in popolnoma ozdraveli. — Dotični dijak je napravil doktorski izpit z odličol

Pa bodo zopet rekli: slučaj! Na južnem Ruskem v Stanici je streljal neki kozak med strašnimi bogokletnimi besedami na razpelo v ondotni cerkvi. Kroglja odleti nazaj in zadene bogokletneža v glavo tako, da se zgrudi mrtev na tla. — Božja potrpežljivost je dostikrat dolgotrajna, včasih pa hudobneža takoj zadene zaslužena kazen.

Boljševizem — v Evropi. Na božjepotnem zletu bavarskih katoliških družb je govoril zbranim možem in ljudskim voditeljem tudi kardinal Faulhaber iz Monakovega. Njegove besede so izzvale veliko pozornost po vsi Nemčiji. Govoril je o usiljevanju kulturnega boljševizma v Evropi ter navajal nekatere slučaje: Na god sv. Jožefa je imel sveti Oče v cerkvi sv. Petra sv. mašo, hkrati je pa pozival ves katoliški svet, naj se združi z njim v molitvi, da bi ponehalo versko preganjanje na Ruskem; nemška vlada je pa prepovedala svojemu zastopniku pri Vatikanu udeležbo pri maši svetega Očeta. Ko so se monakovski katoličani zbrali k protestnemu zborovanju zaradi barbarizma, ki ga uganjajo sovjeti na Ruskem, se je tega zborovanja udeležil kot

katoličan tudi ministrski predsednik; zaradi tega je bil pozvan od berlinske vlade na odgovor. Ruski boljševizem v Nemčiji povzroča resnejše skrbi kot boljševizem na Ruskem — je zaklical kardinal.

Velikanska zborovanja so imeli zadnji čas v raznih mestih francoski katoličani. Glavna zahteva: Svoboda potika. V Lambersartu (škofija Lille) je bilo navzočih 80.000 zborovalcev, v Clermont-Ferrandu 20.000, v Yvetot (škofija Rouen) 18.000. V sklepih so zahtevali enakopravnost katoliških in neutralnih šol, torej tudi enako državno podporo. Prav tako so sprejeli sklep, naj se dovoli katoliškim redovom, da smejo voditi zasebne šole.

Na dan prihaja. Rektor ameriškega vseučilišča Georgetovna (Walsh), prijatelj prezidenta Hooverja, se je vrnil s potovanja po Rusiji. Podal je grozno sliko o preganjanju kristjanov na Ruskem. Po njegovi izjavi je bil nadškof v Permu živ sezgan. Po silnih mukah so ga vrgli v jamo živega apna, da je v grozoti izdihnil. Škof v Jurjevem je bil nekaj časa v družbi najnižjih hudodelcev zaprt, nato pa izročen sodniku, ki mu je nos in ušesa odrezal, nato pa ga je z bajonetom zabodel. Nadškof v Veronešu je bil obešen pred prižnico. Samo v njegovi škofiji je bilo umorjenih 100 svečnikov. Nekemu duhovniku so slekli obleko, nato so ga ob najhujšem mrazu polivali z vodo, da je zmrznil in bil kakor leden kip. Neki drug očividec, profesor M., piše: Duhovnikom so pritiskali na glavo kro- ne iz bodeče žice, drugod so jim kosti razžagali in druge grozovitosti z njimi počenjali. V Paltavi so obesili na drogove 18 redovnikov, in sicer na povelje neke vladajoče vladuge. Več duhovnikov je bilo križanih... To so grozodejstva, ki spadajo res v neronsko dobo. — Tako izgleda reklo: »vera je zasebna zadeva« pri brezbožnikih, če dobe oblast v roke. Naj se krščansko ljudstvo zaveda, da imajo ruski boljševiki povsod dovolj prijateljev, ki odobravajo njih divje početje; zato je pa nujno, da se o nevarnosti pouči. Skrb nas vseh bodi, da bo mladina dobro vzgojena. Zal, da je v tem oziru čimdalje več pomanjkljivosti; zato pa v roke papeževo pismo o krščanski odgoji mladine. Dobi se za par dinarjev v trgovini Ničman v Ljubljani.

Obisk Lurda je letos izredno številen. O veliki noči je došlo osem posebnih vlakov, ki so pripeljali romarje z Irske, z Angleškega, s Holandske, iz Belgije i. dr. En sam francoski romarski vlak je pripeljal 7000 božjepotnikov. V teh dneh pričakujejo mnogo Američanov.

Mednarodna katoliška ženska zveza je imela od 20.—25. maja v Rimu svoja zboro-

vanja, ki so se jih udeležile odposlanke vseh kulturnih dežel in držav. Slovenijo je zastopala strokovna učiteljica gdč. Ana Lebar. Zborovalke so se posvetovale o tem, kakšno stališče morajo imeti in zagovarjati katoliške žene glede modernih družinskih, zakonskih in vzgojnih vprašanj.

Na birmovanju je umrl škof dr. Lisiecki iz Katovic. Zadel ga je kap. Imel je šele 50 let. Bil je naslednik sedanjega poljskega kardinala dr. Hlonda.

80 letnica knezoškofa dr. A. B. Jegliča.

Na vnebohod Gospodov je poteklo 80 let, odkar je ugledal luč sveta sedanji ljubljanski škof dr. A. B. Jeglič. Vse svoje dolgo življenje je daroval častitljivi jubilanat Bogu, Cerkvi in narodu. Ves čas je bil in je značilen zastopnik one duhovne organizacije, ki se nazivlja »Ecclesia militans«, Cerkev, ki se vojuje. Neustrašen, dosleden, delaven, je častitljivi apostol kot malokdo znal izkoristiti darove, ki ga je z njimi obdarila božja Previdnost, na korist poverjenemu ljudstvu. V delu ni poznal ne počitka, ne strahu, ne kompromisa. Ako je spoznal, da je to ali ono potrebno in koristno, ni odnehal, dokler namena ni dosegel; pokazal je v takem slučaju odločnost, ki je svojstvena le veličim duhovom. Ne mislimo na tem mestu naštevati njegovih zaslug. Omenjamo, da je bilo tudi Sarajevo torišče njegove neutrudljive, apostolske gorečnosti. Presvetli knezoškof je bil med prvimi kanoniki vrhbosanskega kapitlja. Tu je bil posvečen za škofa. Tu je s pokojnim Stadlerjem deloval kot pravi apostol v vinogradu Gospodovem. Ob vstopu v deveto desetletje mu iskreno čestitamo in želimo, da bi še dolgo venec srebrnih las okrožal umno glavo gorečega nadpastirja, ki mu naj dobrotljiva Previdnost božja dodeli mnogo blagoslova. — Tako je čestital »Katol. Tjednik« našemu jubilanu. Slavlje, katero je priredila Ljubljana presvetlemu škofu Jegliču na vnebohod, je bilo res izraz odkritega spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti vseh slojev. Redke so slovesnosti, ki bi se jih Ljubljana tako enodušno in s tako iskrenostjo udeležila, kot ob 80 letnici ljubljanskega knezoškofa.

Spremembe. (Ljubljanska škofija.) Umeščeni so bili: Matej Rihar, župnik in dekan v Šmartnem pri Litiiji, na dekanijsko župnijo Kamnik; Franc Zabret, stolni vikar v Ljubljani, na župnijo Kovor pri Tržiču; Anton Gornik, kaplan v Radovljici, na dekanijsko župnijo Šmartno pri Litiiji. — Za stolnega vikarja v Ljubljani je imenovan Jožef Košiček, kaplan v Kranju. — Naslov duh.

svetnika je dodeljen g. J. Brajcu, župniku na Trati, in g. Antonu Gorniku, župniku in dekanu v Smartnem pri Litiji; — monsignor je postal ravnatelj in vodja stolnega kora v Ljubljani Stanko Premrl; biseromašniku Msgr. Tomo Zupanu je podelil sv. Oče Pij XI. čast prelata. — Župnija Mavčiče je podeljena Ivanu Mikuzu, župniku v Sorici, župnija Rudnik pa Karlu Zajcu, župnemu upravitelju na Rakitni.

Novomašniki ljubljanske in lavantinske škofije bodo posvečeni v Ljubljani 29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla, v Mariboru pa 6. julija. Novo sveto mašo bodo darovali:

V ljubljanski škofiji: Valentin Benedik, 13. julija v Kranju. Govori g. Ivan Veider, župnik v Poljanah pri Novem mestu. Bogomir Gandè, 6. julija v Trziču. Govori g. Ciril Milavec, kaplan na Igu. Jože Košir, 1. julija; Janko Sedej, 13. julija v Trziču, govori g. dr. Jože Pogačnik, vikar v Kranju. Anton Petrič, 6. julija na Polšniku. Govori g. Matej Rihar, dekan v Kamniku. Vilko Pipp, 6. julija v Smartnem pri Kranju. Govori g. Franc Watzl, gimn. profesor v Kranju. Stanko Skvarča, 6. julija na Vrhnikih. Govori g. Valentin Bertonec, župnik v Zeleznikih. Martin Starc, 6. julija v Metliki. Govori g. Martin Štular, vzgojni vodja zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu.

V lavantinski škofiji: Alojzij Juranovič, 15. avg. v Križevcih pri Ljutomeru; Franc Korban, 20. jul. v Mariboru, bazilika Matere milosti; Jože Lampret, 13. julija v Šoštanju; Franc Modrinjak, 10. avg. v Središču ob Dravi; Rupert Pušnjak, 20. jul. pri Sv. Lovrencu na Pohorju; Jože Schöndorfer, 27. julija v Starem trgu pri Slovenjgradcu; Franc Šmon, 20. jul. pri Sv. Juriju ob Taboru; Jože Vojkovič, 20. jul. v Turnišču v Slovenski Krajini; Jože Oberžan, 13. julija v Loki pri Zidanem mostu.

»Jegličev sklad.« Škofijski odbor Katoliške akcije za ljublj. škofijo je objavil, da se je ustanovila zadruga »Lastni dom«, ki ima nalogo, da postavi dom, kjer bodo mogle imeti svoje prostore vse organizacije, ki so sprejele misel in nalogo Katoliške dejavnosti. Odbor prosi, da ob proslavi 80 letnice našega nadpastirja darujejo poedinci, društva, gospodarske in zadružne organizacije za »Jegličev sklad«, ki se bodo iz njega kupili deleži zadruge »Lastni dom«. Prispevke sprejema uredništvo, »Prosvetna zveza« in odbor Katoliške akcije v Ljubljani. Dosedanji prispevki za sklad znašajo že nekaj čez stotisoč Din. »Zrno do zrna — pogača, kamen na kamen — palača.«

Pohvala Slovencev. V Aumetzu na Francoskem, kjer oskrbuje dušno pastirstvo med ondrotnimi slovenskimi naseljenci župnik J. Kastelic, izhaja krajevni cerkveni list za ondrotno župnijo. Tam čitamo, da so imeli na veliki četrtek slovesno skupno sv. obhajilo in da so se Slovenci posebno častno odlikovali. Slovenski izseljeniški župnik A. Hafner iz Merlenbacha je bil poln zadovoljstva, ko je čul o vnemi in pravem krščanskem duhu, ki vlada med ondrotnimi slovenskimi delavci. List hvali pošteno obnašanje naših rojakov, predvsem pa krasno petje, ki ga pri službi božji sami oskrbujejo. O, da bi le bilo tudi med Poljaki in Italijani vse tako lepo organizirano, pa bi bili mi vsi prav zadovoljni, pripominja krajevni časopis.

Proslava beatifikacije bl. Klavdija Kolombjera so imeli o binškoštnih praznikih v cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani, kjer so bile izpostavljene tudi svetinje blaženega.

Dostojno — vsaj povečini so bile opravljene birmanke in prav tako tudi botrice o binškoštnih v Ljubljani. Morda ni toliko vplival oklic in razglas svetega Očeta, pač pa »vseodločujoča moda«, ki je krenila deloma na boljše pot, dasi ni še docela neoporečna. Nekatere smo čitali, da opomni resnomislečih in tudi cerkvenih predstojnikov ne izdajo kaj prida, kadar gre zoper nedostojno modo, pač pa nekoliko več svarila zdravnikov, ki opozarjajo na nevarnost v zdravstvenem oziru; najbolj pa učinkuje resnost mož in mladeničev, ki se z zaničevanjem obračajo od oseb z neprimerno nošo. Pred resnimi moškimi se bo nesramna moda umaknila. Neka nevesta se je pomenkovala z ženinom o novi obleki, ki naj bi bila po želji bodoče žene pod vratom precej izrezana. Zenin, ki sicer ni bil prištet med pobožne, jo zavrne: »Ti pač nisi za drugel.«

Gospodov dan bodi svet tudi onim, ki silijo na zrak v visoke hribe. Zmerna turistika je gotovo priporočljiva, komur je dana prilika zanjo. Mestni ljudje živo potrebujejo nekoliko gibanja v zdravem zraku, če gorskem, tem boljše. Bridko pa je, da se z negovanjem turisticke čim dalje bolj oskrunjajo nedelje in prazniki in da je vedno več mestnih ljudi, ki vsled tega zanemarjajo zapovedano službo božjo. Pa bi se dalo z dobro voljo prav lahko doseči, da se tudi mestni človek razvedri v planinskem ozračju, ne da bi opustil svoje verske dolžnosti. V Ljubljani je n. pr. v poletnih mesecih prva sv. maša (v stolnici) že ob štirih, druga ob pol petih (v stolnici, pri oo. frančiškanih). Vsake pol ure je sv. maša, če ne v eni, pa v drugi cerkvi. Podobno je gotovo tudi v Mariboru. — Pa je čudno in

neumljivo, kako lahko nekateri vse to prezro. Ali se more človek, obtežen z grehom, ker je zanemarljivo sveto mašo, veselo razvedriti in poveseliti v prosti naravi?!

Nova stolnica v Beogradu bo posvečena sv. Janezu Kapistranu, ki je l. 1456. s križem v roki vodil in navduševal krščansko vojsko proti Turkom in dosegel zmago. Čuje se pa, da odkazano stavbišče blizu kolodvora ni primerno za tako monumentalno stavbo in da se poteguje nadškof g. Rodić za boljši in ugodnejši prostor.

Svečana procesija po zaključku evharističnega shoda v Zagrebu, dne 17. avg. ob pol treh popoldne se bo razvrstila po teh-le ulicah: Bakačeva, Jelačićev trg, Ilica, Primorska, Deželičev prilaz, Trg kralja Aleksandra, Mažuraničev trg, Mihanovičeva ulica, Tomislavov trg pred kolodvorom, vzhodna stran Tomislavovega trga, mimo Umetniškega paviljona, Zrinjevac, Praška ulica, Jelačićev trg, kjer bo blagoslov. — Zadnji dan kongresa bo sv. maša na Jelačićevem trgu, kjer je prostora za 70.000 ljudi.

MARIJINE DRUŽINE

Tudi v vnanjem svetu Marijanska misel napreduje. V Avstraliji se je versko življenje in z njim zanimanje za Marijine družbe vidno dvignilo, odkar je evharistični kongres poživil versko zavest. Lani so imele Marijine družbe iz škofije Melbourne (v Avstraliji) že skupno zborovanje, za letos je v načrtu splošen avstralski Marijanski dan.

Še enkrat: kongres v Budapešti. Zaključek proslave na čast sv. Emeriku bo veličasten. 19. avgust je namenjen sijajni proslavi svete Evharistije, 20. avgust očetu sv. Emerika, svetemu kralju Štefanu, 21. in 22. avgust pa najčistejši Devici Mariji.

Dne 21. avgusta je sklican svetovni Marijanski kongres, torej ne samo zborovanje ogrskih kongreganistov. Ob osmih je skupno sv. obhajilo v treh cerkvah, ob desetih bo odkrit spomenik kongreganistov na trdnjavi (Buda). Govoril bo po nemško in po ogrsko vojni škof dr. Stefan Hász. Ob petih popoldne poklonstvo Mariji v slavnostni dvorani, kjer je prostora za 30.000 oseb. Govori bodo v štirih jezikih. Vmes slike iz Marijinega življenja — okrog 1000; prizori iz življenja sv. Emerika. Pevski zbor bo štel 1000 moči.

Pravi Marijanski dan bo 22. avgusta. Ob 9 dopoldne bodo zborovali voditelji. Govori v nemškem in latinskem jeziku. Ob pol 11 se bodo sešli kongreganisti, ločeni po jezikih.

Popoldne ob treh skupno romanje do bližnje božjepotne cerkve »Marija v puščavi«. Pridige v treh jezikih. Nato razvedrilo. Za sklep je napovedana večerna razsvetljava in obhod s svečami. Priglasila sprejema: Komité za jubilejno Emerikovo proslavo v Budapešti, Ferenciek-tere 7.

Slovenska Marijina družba v Zagrebu. Pod skrbnim vodstvom g. J. Kozelja se naša Marijina družba jako lepo razvija. Naprosil je iz Ljubljane p. Viktorja Kopatina, dr. J., ki je vodil z veliko navdušenostjo in požrtvovalnostjo duhovne vaje celih osem dni. Dekleta so se jih polnoštevilno udeleževala vključ mnogim zaprekam. Daj Bog, da bi rodile trajne uspehe! Družba šteje 85 članic, ki z veseljem spolnjujejo družbene dolžnosti. Ob sklepu duhovnih vaj je bilo sprejetih zopet 11 novink. G. misijonar nas je lepo spodbujal in poučeval. — Imamo pevski odsek pod vodstvom s. Eleonore. K pevskim vajam rade prihajamo. Imamo jih v samostanu pri č. sestrah usmiljenkah. V cerkvi jezuitov imamo redno mesečno službo božjo s skupnim sv. obhajlom in popoldne večernice s petimi litanijami. Zdi se nam, da smo doma. Tudi dramatični odsek pridno deluje. Vprizorile smo že več poučnih in zabavnih iger, ki jih vodi s. Evangelista. Večkrat se s prispevki spomnimo tudi naših misijonov. Iz naše Marijine družbe imamo že v Bengaliji dve pomožni misijonarki, dve se pa sedaj pripravljata. Dve tovarišici sta vstopili v samostan. Na Bogoljuba, kakor na druge nabožne liste smo v pretežni večini naročene vse. Dragi naš »Bogoljub«! Nestrpno te pričakujemo in z veseljem prebiramo.

Zahvala Kraljici majnikovi. M. Ž. iz M. piše: Z velikim veseljem se spominjam dneva, ko sem bila sprejeta pod zastavo Marijino. Ob sprejemu mi je bilo 15 let. Se mati je imela pomisleke, če kaže, da se dam sprejeti v družbo. Toda sedaj je mama vesela še bolj kot jaz; kajti nebeška Mati me je obvarovala pred nevarnimi valovi razburkanega življenja. Koliko priložnosti je bilo med svetovno vojno, koliko nevarnosti v službah, kjer sem morala služiti. Hvala Bogu, da sem poiskala zaklad v svetinji in našla Njo, ki je bila z menoj v veselju in žalosti, v trpljenju in sreči. Največ ljubezni Marijine sem okusila v dneh bolezní v bolnici. Koliko telesnih bolečin je bilo prestati, ko sem bila ločena od domačih med neznanci. Toda misel na nebeško Mater me je krepila.

Najljubši so mi dnevi shodov in skupnega sv. obhajila. Kako prijetno je biti v družbi enako mislečih deklet ter krasiti Marijin oltar, ve samo Marijin otrok! — Družbenka.

št. Janž na Vinski gori. Naša dekliška Marijina družba je bila ustanovljena lani na svečnico. Ima 19 članic. Imeli smo 10 cerkvenih shodov udeležile smo se dekanjskega shoda in napravile en izlet. Sestankov je bilo 9, izmed teh ena akademija na praznik Brezmadežne in ena božičnica. Sej je bilo 5. Odseki so trije: evharistični, misijonski in tiskovni. Evharistični odsek skrbi za olepšavo cerkve in oltarjev, za glasno skupno molitev in ljudsko petje, za češčenje Najsvetejšega ob molitvenih urah, za dostojno poklekovanje in pogostno sv. obhajilo. Misijonski odsek je pridobil 30 članov za BCM, 20 članov za DŠV, 30 članov za DD; razpečal je 10 izvodov »Kraljestvo božje« in 10 izvodov »Katoliški misijoni«, 6 knjižic Baraga in Knoblehar, 24 izvodov koledarjev Kl. dr. in nabral za novo bogoslovnico 167 Din. Časnikarski odsek je poskrbel, da prihaja v župnijo lepo število »Bogoljuba«, »Glasnika«, »Cvetja«, »Vrtca« in »Angelčka«. Marijina družba je oskrbela dvakratno predavanje o Lurdu in vprizoritev igre »Lurska pastirica«. Za sprejem v družbo se pripravlja 13 kandidatinj in za sprejem v Marijin vrtec okoli 50 šolarjev. Tri družbenke so se udeležile duh. vaj pri sv. Jožefu (Celje).

Sv. Jurij ob Taboru. V kroniko naše dekl. Mar. družbe smo v mesecu marcu vpisale dva pomembna dneva: praznik Oznanjenja Mar. je bila proslava materinskega dne, ki se je izvršila v splošno zadovoljstvo. Marsikatero oko se je porosilo. Dne 30. marca smo obhajale 30 letnico obstoja naše Marijine družbe. Pripravljale smo se za to slovesnost s tridnevnic, ki je bila združena z dvadnevničnim češčenjem sv. Rešnjega Telesa. Pobožnost sta vodila dva oo. kapucina iz Celja. V govoru po skupnem sv. obhajilu so nam priporočali, naj se ob tridesetletnici spominjamo neprecenljivih dobrot, ki smo jih bile deležne, ter naj se zanje dostojno zahvalimo. Ogenj gorečnosti naj tudi v bodoče ne ugasne. Zvečer je bila v družbenem prostoru kratka pa ljubka prireditev. — Družbenice! Pota, ki so nas doslej vodila pod prapor in varstvo Marijino, naj nas tudi v bodoče usmerjajo proti istemu cilju.

R A Z N O

Bratovščina brezmadežnega Srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov.

S češčenjem presvetega Srca Jezusovega v najtesnejši zvezi je češčenje najčistejšega Srca Marijinega. Da bi se ta pobožnost bolj negovala, je ustanovljena posebna bratovščina Srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov.

Nastala je v Parizu, na Francoskem. Župnik cerkve Naše ljube Gospe zmagovite jo je ustanovil v svoji župniji 16. dec. 1836. Papež Pij XI. jo je povzdignil v višjo bratovščino in ji dal pravico, da si sme pridruževati še druge bratovščine z enakim imenom in namenom in z istimi duhovnimi dobrotami. Bratovščina se je hitro razširila po vsem katoliškem svetu. L. 1892 je štela 18.710 skupin z več ko 30 milijoni članov.

Udje te bratovščine prav posebno častijo brezmadežno Srce Marijino v ta namen, da bi izprosili grešnikom spreobrnjenje. Ni treba opozarjati, da so člani deležni številnih odpustk, popolnih in nepopolnih, sadov svetih maš, ki se darujejo v bratovski namen in drugih milosti.

Člani opravijo vsak dan kratko molitev: eno češčenomarijo s pristavkom: O Marija, pribežališče grešnikov, prosí za nas! — Svoja dobra dela lahko darujejo v namen družbe. Priporoča se tudi, da nosijo na vratu čudodelno svetinjo M. B.

Ta bratovščina se je ustanovila letos na Planinski gori. Pridružena je glavni v Parizu. Vpiše se lahko vsakdo. Poglavitna shoda sta na Ime Marijino, ko se obhaja glavni romarski shod, in na binkoštni ponedeljek.

Z A Ž I V L J E N J E

Blagoslov ali nesrečo utegne donášati »Radio«. Tako piše znani list »Tribuna«: »Ni dosti, da ima uprava v rokah samo nadzorstvo nad tiskom, tudi pošiljanje po zračnih valovih spada v njeno cenzuro. Kaj pomaga, če se po radio-postaji pošlje nedeljski evangelij, ako se kmalu nato po isti poti posredujejo umazane, ali vsaj dvomne stvari... Ne moremo umeti, zakaj se potem radio-postaje meni nič tebi nič pripovedujejo reči, ki bi jih drugače vpričo mladih ljudi ali pa vpričo olikanega ženstva nihče ne upal izpregovoriti. Vse države so spoznale, kako odlično vzgojno moč ima lahko radio, utegne pa tudi povzročati nesrečo, pohujšanje in zlo, če ni prave kontrole.«

Pomenljiva izjava. Znana zamaknjenka Terezija Neuman na Bavarskem je dobila one dni v roke sliko Kristusa na Križu iz Limpas-a. Presodila je tako-le: »Pa je res močno podobna ta podoba Gospodu, kakor ga vidim na križu.« — Nedavno je bival v Konnersreuthu avstrijski župnik Maissen, ki je prišel z drugimi romarji iz Limpas-a ter bil ondi priča čudovite spremembe Jezusove na križu. Videl je, kako so Jezusu velike solze kapljale iz oživiljenega obraza. Prosil je domačega

župnika Naber-ja, naj povpraša Terezijo v zamaknjenju, kaj sodi o dogodku v Limpiasu. Župnik je ustregel in stavil kratko vprašanje, če niso prikazni v Limpiasu zgolj izrodki domišljije. Terezija je vprašanje naravnost zaničkala in zatrjevala, da hoče Zveličar s temi videnji človeštvo bolj približati križu in presvetemu Zakramentu oltarja. Tudi videnja župnika Maissena so bila nadnaravna — je pristavila Terezija.

Čemu post —? pravijo tuintam. Odgovor — točen in kratek ima katekizem: »ker s postom delamo pokoro in dobivamo moč zoper poželjivost.« — Poslušajmo pa še tole: Ni dolgo tega, ko je umrl v Newyorku zdravnik dr. Štefan Smith, ki je stoti rojstni dan še čil in čvrst praznoval. Če so ga vprašali, za katero boleznijo največ ljudi umrje,

je odgovoril: »Za preobilnostjo v hrani in pijači«. Pristavil je rad: »Vsakdo, ki umrje pred 100. rojstnim letom vsled notranje bolezni, umrje v resnici vsled lastne žlice in vilice.« Med 10. njegovimi zapovedmi so tudi sledeče. 1. Jej malo mesa, ali pa nič! Ne puši! Ne jej sladkarij! Ne uživaj alkohola in drugih dražil! Živi kolikor možno naravno! —

Tako zdravnik. Pa si nejevoljen, če Cerkev post zapoveduje, če ti veleva ob gotovih dneh pritrgovanje v jedi, pa držnost mesnih jedi. Spolnuj postno postavo radi svoje vesti, pa tudi radi zdravja!

DAROVI

Matija Strauss, Hodiše pri Celovcu 5 šilngov za bosanski misijon. — Za poganske misijone: Župni urad v Boštanju 80 Din.

Odpustki za mesec julij.

1. Torek, Praznik presv. Krvi Jez. P. o. pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja.

2. Sreda, prva v mesecu, Marijino obiskanje. P. o.: a) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v župni; c) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. Očeta. — Tretjerednikom v. o.

3. Četrtek, prvi v mesecu, P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu, P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in k spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljajo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mesecu, P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu, Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. Udom rožnovenske br. trije p. o. 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. Presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«.

8. Torek, Sv. Elizabeta Port. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Sreda, Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. istim kakor včeraj.

10. Četrtek, Sv. Veronika Julijana, P. o. istim kakor 8. dan.

13. Nedelja, Sv. Frančišek Solan, P. o. istim kakor 8. dan.

14. Ponedeljek, Sv. Bonaventura, P. o. istim kakor 8. dan.

16. Sreda, Marija Devica Karmelska, P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat,

kolikorokrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 3. dan.

21. Ponedeljek, Bl. Angelina, P. o. istim kakor 8. dan.

22. Torek, Sv. Marija Magdalena, Sv. Lovrenc Brindiški, P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 3. dan; b) udom br. preč. Srca Mar., c) istim kakor 8. dan.

25. Petek, Sv. Jakob, P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta.

26. Sobota, Sv. Ana, P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 8. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu, Bl. Marija Martinengo, P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 8. dan.

29. Torek, Sv. Marta, P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 3. dan.

31. Četrtek, Sv. Ignacij Loj, P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 3. dan. Dalje v jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta in sicer danes ali pa prihodnjo nedeljo, kakor je kje določeno. V Ljubljani n. pr. za cerkev sv. Jožefa je določena naslednja nedelja.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

ODGOVORI

M. N.: Vaš dopis priča, da je resničen pregovor: »Ni ga pravila brez izjeme.« Vas je vodila in reševala izredna milost božja. — 100 + 100. Ni bila taka zaobljuba, da bi Vas v vesti vezala. Ako že napravljate znamenje, skrbite, da bo podoba Kristusa križanega dostojna in pravilna, četudi ne umetniška. Koliko je še vedno takih »križev« ob razpotjih, ki ne pospešujejo ne ljubezni do Križanega, ne pobožnosti. — B...: Le plačajte. Ravnajte se po vesti in ne iščite izhoda v paragrafi.

Št. 33.: Vprašate, zakaj je nastal pregovor: »Na novo mašo pojdí, četudi nove čevlje strgaš.« Zakaj si ljudstvo tako želi novomašnikovega blagoslova? ... V omenjenem reku je — lahko rečemo — skrito globoko spoštovanje, ki ga goji slovensko ljudstvo do duhovskega stanu. Ljudska duša se zaveda, da je čast mašnikova — nebeška, najvišja, ki jo more človek doseči. Zato pa hočejo dobri verniki, ki hite na novo mašo, izkazati spoštovanje novomašniku, pa tudi srečni njegovi materi, srečni družini. — Blagoslov novomašnikov je prвина, torej tembolj zaželen, zlasti ker vidimo v mladem svečeniku novega delivca in posrednika božjih milosti in darov. — Novomašnikov blagoslov, potrjen od kongregacije svetih obredov, se podeljuje s sledečo molitvijo, ki jo moli v latinškem jeziku:

»Molimo, Bog, ki si v srca svojih vernih darove ljubezni po milosti Sv. Duha vliel, dodeli svojim služabnikom in služabnicam, ki zanje prosimo tvojega usmiljenja, dušno in telesno zdravje, da te bodo na vso moč ljubili in kar je tebi všeč, z vso ljubeznijo izvrševali. Po Kristusu, Gospodu našem. Blagoslov vsemogočnega Očeta in Sina † in Sv. Duha naj pride nad vas in naj pri vas ostane. Amen.«

Pripomnimo še to, da je papež Leon XIII. vsem, ki so pri novi maši, dovolil sledeče odpustke:

Popolni odpustek novomašniku (pod gotovimi pogoji); popolni odpustek sorodnikom njegovim do III. kolena (vštevši) — pod navadnimi pogoji; odpustek 7 let in 7 kvadragen vsem vernikom, ki opravijo običajne molitve po namenu sv. Očeta. —

Večje slike, ki bi predočevale srečo novomašnikovih staršev, kakor je bila objavljena pred dvema letoma v »Bogoljubu«, bi se dobile, če bi bilo več povpraševanja. — Za kratke zdihljaje, ki so zanje podeljeni odpustki, je večnoma pogoj ta, da jih pobožno in s skesanim srcem izgovorimo.

Med povzdigovanjem ni predpisano, da bi se morali prekrižati. Za odpustke je ukazano, da pogledamo na sveto hostijo, glavo povešimo in molimo: »Moj Gospod in moj Bog! Molim te, presv. R. Telo Jezusovo, zame darovano na križu. Jezus, verujem v te. Jezus, upam v te. Jezus, ljubim te nad vse. Bodi milostljiv meni ubogemu grešniku. Amen.« (Pri poslednjih besedah se z desnico na prsi potrkamo.) Enako storimo pri povzdigovanju keliha. Tu molimo: »Molim te, presv. R. Kri Jezusova, zame prehlta na križu. Jezus, tebi živim. Jezus, tebi umrjem. Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Očisti me, Gospod, s svojo krvjo, in usmili se vernih duš v vicah. Amen.« (Pri poslednjih besedah se potrkamo na prsi; zadostuje pa enkrat in ni treba pogostnega trkanja.)

DOBRE KNJIGE

Večno življenje. Po dolgem čakanju smo zopet dobili tako prijubljani molitvenik prof. dr. Gr. Pečjaka: »Večno življenje«. Izšel je v 8. natisu nekoliko izpopolnjen.

V času, ko se po vseh deželah poudarja pomen liturgičnega gibanja in se verniki povsod uvažajo v umevanje skrivnostne daritve svete maše, je ta molitvenik, ki je plod večletnega proučevanja, ne le dobrodošel, marveč naravnost potreben, če hočemo z mašnikom vred »mašo moliti«. Ima namreč poleg obredov cerkvenega leta, poleg oddelka za češčenje sv. Rešnjega Telesa (Pri Jezusu), poleg obrednih molitev v bolniški sobi, poleg vseh običajnih molitev in pobožnostnih vaj — nič manj ko 30 svetih maš za vse važnejše praznike in svete čase cerkvenega leta.

Kdorkoli si je ta molitvenik ogledal, si ga zaželi in tudi oskrbi. Cena je znižana od 24 na 20 Din. Poština posebej.

Tudi molitvenik »Pri Jezusu«, ki je precej krajši, je izšel v novem natisu. Cena 9 Din brez poštine. Naročila sprejema Jugoslovanska knjigarna in prodajalna Ničman v Ljubljani.

Kongregacijske tiskovine in knjige. Škofijsko vodstvo Marijinih druž v Ljubljani ima v svoji založbi sledeče knjige in tiskovine (cene znižane): Posvečenje za družbenika in družbenico 0.25 Din, Pravila Marijine družbe za moče 0.25 Din, Pravila Marijine družbe za žene 0.50 Din, Pravila Marijine družbe za dekleta 1 Din, Imenik, pola 0.50 Din, Izkaznice za Marijine družbe (priglasitev in odglasitev) 0.25 Din, Katekizem Mar. kongr. 3 Din, Kongregacija v ustanovitvi in molitvi (vez.) 5 Din, Materi Mariji (deklamacije) 5 Din, Sv. Jožef (zbirka deklam. prizorov) 8 Din, Knjiga o Mariji (zbirka govorov in premišljevanj), vezana 50 Din, Voditelj M. D. za l. 1930 (govori, poročila iz kongr. sveta) 20 Din, Za ustanovitev fantovske in deklishe družbe (pravila) 1.50 Din. — Naročila imenovanih tiskovin in knjig naj se naslavljajo na Tajništvo škof. vod. M. D., Semeniška ul. 2, II. nad., vsa pa se dobe v trgovini Ničman KTD, Kapitarjeva ul. Knjige pa tudi v Jugoslovanski knjigarni.

Sv. Mala Terezija, pomagaj mi. Devetdnevica k sv. Tereziji deteta Jezusa. Cena 4 Din, s poštino 5 Din. Naroča se v karmeličanskem samostanu, Selo pri Ljubljani. Knjižica obsega 32 strani. Castilci sv. Male Terezije bodo z veseljem segli po njej. Poleg devetdnevnice obsega tudi litanije njej v čast zložene in molitve za Rusijo. Priporočamo.

Založništvo Herder & Co. v Freiburgu je izdalo sledeče novosti:

Wallenstein, Dr. Antonius, O. F. M., Katechismus der christlichen Vollkommenheit unter besonderer Berücksichtigung des Ordensleben. V platno vez. 3.80 M. — Katekizem je dober priročnik za pouk v ascetiki. Pisan je preprosto, tako da ga lahko vsi razumejo. In praktičen je, kar je glavno.

Mohr, Camillus Maria, Salvatorianer, Licht der Einsamen. Betrachtungen für innerliche Menschen. 3.60 M, v platno vez. 5 M. — Knjiga je v prvi vrsti namenjena osebam, ki žive med svetom. Premišljevanja so globoka, izvirna, vsa pisana v duhu svetega pisma, ki ga pisatelj dobro uporablja. Pa tudi duhovnikom in redovnikom bo dobrodošla.

Lehmkuhl, Augustin S. J., Die heilige Fasten- und Osterzeit im betrachtenden Gebet. 5. Aufl. 5.50 M, v platno vez. 7 M. — Znani moralist je napisal dobre meditacije, ki jih je sedaj na novo izdal K. Kirch S. J. Iz njih govori redovnik, ki ima za seboj dolgo sveto življenje in polno življenjske skušnje.

Fischer, Michael, O. S. C., Mein Nachtwachenbüchlein. Besinnliche Lesungen bei der Krankenwache. Mit 6 Bildern v. Führich, 1 M, v platno vezana 2 M. — Knjižica, ki obsega 160

strani, je namenjena v prvi vrsti bolniškim strežnikom in strežnicam, pa tudi bolnikom, če smejo in morejo čitati. Veliko koristnih misli, ki bodo prinesle mnogo tolažbe in požrtvovalnosti vsem, ki imajo opraviti z bolniki.

Drouven S. J., *Nur eine Knabenseele*. Vez. 3 M. V par mesecih je knjiga doživela drugo izdajo. Namenjena je v prvi vrsti doraščajočemu fantu, pa tudi starešem, učiteljem in vzgojiteljem, da bodo mogli pokazati pravo pot v najbolj kritičnih letih življenja.

✱

PABERKL

Don Bosco in njegova mati.

Blaženi Bosco, veliki prijatelj ubogih, je danes znan po vsem svetu; malo pa smo doslej slišali o njegovi materi, ki je položila kal vsega dobrega in plemenitega v njegovo dušo že v mladosti.

Boscova mati je bila kmetiška hči. V 24. letu je vzela v zakon vdovca Franceta Bosco in postala obenem skrbna mati njegovemu devetletnemu sinu. Iz tega drugega zakona je imel gospodar France dva sinka Jozefa in Janeza. Po petih letih zakonske sreče je umrl. Vdova je prišla kot junaška žena gospodarstvo v lastne roke. Vzgojo treh otrok je pa smatrala kot svojo prvo, važno nalogo. Z materinsko ljubeznijo jih je vodila po pravi, krščanski poti. Zahtevala je brez-pogojno pokorščino, zato je pa bila silno previdna v tem, kaj in koliko je ukazala. Svojo taščo je rada vprašala za svet zlasti v dvoumih slučajih. Siromaki niso nikdar zastoj potrkali na hišna vrata; zaradi njene darežljivosti so jo nazivali »mater revežev«.

Najmlajši sin Janez se je posvetil duhovskemu stanu. Mati mu je rekla: »Pojdi, kamor te Bog kliče. Glavna stvar je zveličanje tvoje duše!«

Pozneje je Don Bosco ustanovil v Turinu rešilnico; a za tak zavod je potreboval predvsem skrbno, nesebično, požrtvovalno gospodinjico. Ni čuda, če so njegove misli v tej skrbi pobitevale edinole k lastni materi, ki je nje milosrčnost in vnemo za zapuščene dodobra poznal in tudi cenil. Kljub precejšnji starosti se je mati z vsemi močmi lotila ne-lahkega dela ter šla peš s svojim sinom v Turin. Tu v zavodu bednih je res postala »mati sirot«. Kuhala, snažila, krpala, prala je. Skrbela je prav po materinsko do skrajnih sil za izročene ji gojence.

Dvanajst let je vztrajala v službi dobrotelnosti. Smrt jo je odtrgala od dela ljubezni.

Ako bi bilo mnogo takih mater, bi bilo tudi veliko takih sinov!

Kje je nedostatek? Nekje smo čitali v zadnjem času to-le razmišljanje: Nova za-

hteva, ki zadeva vse vernike, je, da naj bi bili tudi a postoli za druge. Ali menite, da se bo to doseglo z govori po shodih, po zborih, ali s pisanjem po listih? Kaj šel! Ali morete človeka, ki je sestradan, s samimi lepimi besedami privabiti za težko delo? Morda se bo lotil, a kmalu nato se bo sesedel.

Neki častitljiv duhovnik je nedavno tožil, da po njegovi sodbi katoliška akcija ne uspeva tako, kot se je pričakovalo. Piše se mnogo, dela premalo. Med ljudmi je premalo ognja. Kje pa je vzrok? Omenjeni gospod odgovarja s primerom: »Ali ne veste, da se morajo ljudje poprej dosita nahraniti, preden se jim more taka naloga poveriti!« Misli pa — to je jasno — na ono hrano, ki je o njej govoril božji Zveličar: »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.« (Jan 6, 53.) Sv. Rešnje Telo je kruh močnih, sv. obhajilo užiga ogenj ljubezni, ki je potreben za apostolsko delo, za katoliško akcijo.

»Koliko pa je danes občin, župnij, koliko kongregacij ali drugih skupin, ki bi mogli o njih reči, da redno vsi uživajo od tega »božjega kruha«!? Odgovor na to razprši obenem tudi znani ugovor zoper pogostno sveto obhajilo, češ, da se človeštvo kljub temu ni nič poboljšalo in da ljudje žive podobno kot so živeli poprej. Dokler se ne bo moglo reči, da se pogostnega svetega obhajila cele skupine in cele župnije udeležujejo, ne bomo pričakali pravih sadov svetega obhajila.«

Zakaj pogostni misijoni po župnijah kažejo dostikrat samo trenutne sadove? Poprej, v prvih časih krščanstva, je bil vsak spreobrnjenec takoj sprejet ne le v versko občino, marveč tudi v skupno občestvo, ki se je udeleževalo zlasti v skupni službi božji, v skupni sveti maši in v skupnem svetem obhajilu... Tako evharistično življenje je predpogoj za uspešno propagando katoliške akcije.

»Žalibog, da smo še pred Pijem X., ko nam je previdnost božja poslala že Pija XI.«

Izdaten prispevek 300.000 pezet za širjenje katoliških misijonov je zapustila nedavno umrla gospodična iz Madrida, Izabela Grot. Misijonstvo je pridno podpirala že poprej v življenju.

Nič novega —

hoste rekli, ko boste prečitali sledeče vrstice.¹ Res nič novega, kajti ožgal bi rad staro žalostno stvar, ki nam Slovencem nič časti ne dela, marveč le jemlje dobro ime. Med nami Slovenci je več grešnih razvad. Omenjam tu najprej že opetovano grajanje postavljanje med službo božjo zunaj cerkve! Ni moč povedati,

¹ Zapisal jih je mož za moža in mladeniče.

kako slabo spričevalo daje tako ravnanje celi župniji. V cerkvi se vrši najsvetejše opravilo, ponavlja se sveta daritev Jezusova na križu, zunaj pa sede, slone, klepečejo in se smeji krepke moške postave ter izzivajo jezo božjo. Kaj naj si misli tujec, ki pride mimo cerkve!? Ali naj je ta grda in grešna razvada znak pobožnosti, znak omke, znak gorečnosti za zveličanje!? Ali ni drzno, brezvestno, na ta način teptati božjo in cerkveno zapoved ter skruniti Gospodov dan! Vsakdo, ki je količkaj olikan, mora tako obnašanje in tako početje obsojati in zavračati. Ko bi vsaj pomislili, da s tem svojim grehom dajejo tudi očitno pohujšanje, ki se utegne bridko maščevati. Ako smo katoličani, bodimo popolni katoličani vselej in povsod! Stojmo si za čast, da smo sinovi pobožnega naróda slovenskega!

Vzroki podivjanosti med mladino. Mnogo jih je. Koliko mladcev je, ki so prepuščeni samim sebi, ki jih nihče ne priganja ne za cerkev, ne za zakramente... Zdi se pa, da izlepa kakšna reč tako ne zakrknje mladostnega srca, kakor če starši ali vzgojitelji ne prestando nad mladim človekom rohne, ga zmerjajo, psujejo, v nič devljejo. Se slabše je, če se starši spozabijo ter otroka v kletvini izročajo hudobcu. Povsem soditi je tega danes več ko preveč. Življenje Bogu odtujenih staršev je vse prej kot po Srcu Jezusovem. Kaj čuda, če otrokom ne dajo tega, kar bi jih blažilo in plemenitilo. Ako se v otrocih razvijajo lastnosti, ki celo posvetnim staršem niso všeč, pa iščejo leka v divjem in strašnem zmerjanju in v kletvi. To mora pač le porazno vplivati na doraščajočo deco... O, ko bi mogli takim roditeljem dopovedati, kako pogubno je njih nevzgojno početje!

Čudovito ozdravljenje. V Lurdu so se mudili nedavno tega francoski romarji, ki jih je pripeljal kardinal Binet. Med njimi je bil tudi 22 letni bogoslovec Albert Dessailly iz province Aisne. Revez je bil jetičen. Na obeh pljučih je imel »kaverne« (razjede); poleg tega je bolehal v grlu. Zdravniki so po večletnem zdravljenju izgubili vse upanje, da bi še okreval. Docela izmučen je došel v Lurd, saj je bil od januarja 1928 dalje vedno v postelji. Komaj je prišel do lurskega čudežnega studenca, je že čutil, da je docela ozdravljen. Mogel se je normalno gibati in krepko hoditi. Zdravje je trajno.

Zakrknjenost do skrajnosti. V mestu Palafrugell-u na Španskem je umrl bogat trgovec Huan Hutanso, ki je v svoji neodjenljivi zakrknjenosti zapisal v oporoko, da zapušča svojo dušo satanu, premoženje pa ženi. Hujšega cinizma si ne moremo misliti. Pač ni imel nikogar, ki bi mu bil izprosil milost pokore in spreobrjenja.

Državni kongres čehoslovaških Marijinih družb v Prahi ima ta-le spored:

4. julija zvečer sprejem odposlancev jugoslovanskih in poljskih družbenikov. Nato slavnostni kongregacijski večer v dvorani »Slovanský ostrov«.

5. julija (god. sv. Cirila in Metoda): Delovni sestanki prednikov, zastopnikov in zastopnic. Na vrsti bodo razprave o »razcvitu Marijanskega gibanja«, o »delu kongregacij v katoliški akciji«, o »vzgoji kongregacijskega naraščanja«.

Pri popoldanskem zborovanju prefektov bo razprava o »smernicah za vzorno vodstvo Marijinih družb«.

6. julija (nedelja): Na sporedu je jubilejno romanje na Staro Boleslavo.

Vabilo se zaključuje s pozivom: »Bratjel Družbenikil Vabimo vas kar najpristrčneje. Naši skupni vzori in nam Slovanom tako vkoreninjeno češčenje božje Porodnice nas karmoč zbližuje. Upamo, da se ne odrečete našemu vabilu in pošljete zastopnike v Prago. — Praha II, Ječná 2. ČSR.«

Skupno obhajilo otrok bo gotovo najganljivejša točka zagrebskega evharističnega shoda. Poseben mladinski odbor skrbi, da bo udeležba mladine čim večja. — Na kongres pridejo tudi hrvatski zastopniki iz Amerike. Češkoslovaški katoličani bodo odposlali večjo skupino udeležencev. Slovenci ne bomo zadnji. Zanimanje za kongres raste.

Glavne točke sporeda:

V četrtek, 14. avgusta zvečer se bodo ob petih oglasili vsi zvonovi zagrebskih cerkvá. Ob šestih bo otvoritev z molitvijo na čast Sv. Duhu v zagrebski stolnici.

V petek, 15. avgusta, bo skupno sv. obhajilo mladine ob pol osmih, nato škofovsko sv. maša. Ob 10 javno zborovanje, ob 15 posvetovanja odsekov, ob 18 pridiga in blagoslov.

V soboto, 16. avgusta, ob osmih stanovske pridige, ob 10 javno zborovanje, ki se nadaljuje tudi popoldne. Ob 19 pridiga, nato bo Najsvetejše izpostavljeno do polnoči. Pred polnočjo sv. maša.

V nedeljo, 17. avgusta, ob 10 sveta maša na javnem trgu pred stolnico, nato zborovanje. Popoldne ob treh evharistična procesija.

Brez ljubezni do bližnjega je ljubezen do Boga brez poverjenja, da je pristna in prava. Kdor ubogim daruje, Boga posojuje.

2krat
prihranite

ČAS IN **DENAR**
SCHICHTOVO
JELEN MILO